

MAANDANS

Door Bloed Gebonden Serie
Boek 1

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Amy Blankenship
Maandans

Maandans:
ISBN 978-8-87-304617-2

Содержание

Table of Contents	5
Proloog	6
Hoofdstuk 1	17
Hoofdstuk 2	46
Hoofdstuk 3	72
Конец ознакомительного фрагмента.	77

Table of Contents

[Proloog](#)

[Hoofdstuk 1](#)

[Hoofdstuk 2](#)

[Hoofdstuk 3](#)

[Hoofdstuk 4](#)

[Hoofdstuk 5](#)

[Hoofdstuk 6](#)

[Hoofdstuk 7](#)

[Hoofdstuk 8](#)

[Hoofdstuk 9](#)

[Hoofdstuk 10](#)

[Hoofdstuk 11](#)

[Hoofdstuk 12](#)

[Hoofdstuk 13](#)

â##Maandansâ##

Door Bloed Gebonden Serie Boek 1

Amy Blankenship, RK Melton

Vertaald door Dimitri Hillewaert

Copyright Â© 2012 Amy Blankenship

Tweede Editie Uitgegeven door TekTime

Alle rechten voorbehouden.

Proloog

Het Nationale Woud van Los Angeles is een schuilplaats voor de gevaarlijke poema's en geïmporteerde jaguars die in de uitgestrekte bossen rondzwerven. Tijdens heldere nachten neemt hun aantal soms een beetje toe, wanneer de weerdieren van LA of gedaanteverwisselaars zoals ze binnen de folkore bekend staan samen met hun verre neven het woeste land onveilig maken. Tijdens deze nachten verbergen de echte dieren zich in hun holen terwijl de roofdieren uit de stad hun territorium lang genoeg binnendringen om te jagen of om in zeldzame gevallen ruzies te beslechten die niet op menselijk grondgebied kunnen worden uitgevochten.

Er bestaat niets zo venijnig als gedaanteverwisselaars die elkaar bekampen en wanneer ze gewond zijn dan worden ze net zo gevaarlijk voor mensen als hun dierlijke tegenhangers. Om de mensen tussen wie ze leven te beschermen, worden ruzies tussen gedaanteverwisselaars als het kan altijd buiten het bereik van mensen uitgevochten en de beste plaats hiervoor is diep in hun oorspronkelijke jachtgebieden.

Vannacht werd het bos spookachtig stil toen de twee eigenaars van de grootste dansclub van de stad het woeste land betraden en hun kleren van zich afwierpen om hun innerlijke beest los te laten. Vannacht waren ze op zoek naar het graf van een vampier die hen allebei zou kunnen vernietigen.

Diep in het bos, waar geen mensen hen konden horen, sprintte Malachi, de leider van een kleine clan jaguars, door de duisternis in de richting van zijn tegenstander: een man die hij nooit boven zijn beste vriend had mogen vertrouwen. Zijn doelwit was Nathaniel Wilder, een andere gedaanteverwisselaar en iemand die het bloed van de poema's door zijn aderen had stromen: gedurende de laatste 30 jaar waren ze zakenpartners geweest.

Malachi kwam op een open plek en trof daar Nathaniel aan die hem in menselijke vorm opwachtte. Hij zette enkele stappen voorwaarts en het was alsof hij van de ene vorm in de andere wandelde terwijl Malachi terug in menselijke gedaante veranderde. Ze waren allebei dodelijk, ongeacht de vorm die ze verkozen. Als mensen waren ze beiden atletisch gebouwd met staalachtige spieren onder hun zachte huid. Gedaanteverwisselaars verouderden slechts langzaam en beide mannen zagen er amper ouder dan dertig uit, hoewel ze al een eind in de vijftig waren.

In een Hollywoodfilm zou het enkele ogenblikken vergen om te veranderen, maar dit was de realiteit en op deze open plek waren geen monsters. Naaktheid betekende niets voor een gedaanteverwisselaar. De maan scheen als een schijnwerper door een breuk in de onweerswolken hoog boven hen.

“Het hoeft niet zover te komen,” zei Nathaniel terwijl hij stil bleef staan en probeerde rationeel op zijn vriend in te praten. “Luister naar me! Het was dertig jaar geleden en er is veel veranderd: ik ben veranderd.”

â##Dertig jaar vol leugens!â## schreeuwde Malachi met een stem die weerkaatste door de open plek. Zijn blik dwaalde af naar de plaats waar hij Kane had begraven en hij voelde vocht in zijn ogen prikken. â##Door jou heb ik Kane in de drek moeten vastbindenâ#! door jou heb ik hem dertig jaar in de steek gelaten.â##

â##Ik kan je hem niet laten opgraven, Malachi! Je weet wat er zal gebeuren als je dat doet.â## Nathaniel keek zenuwachtig toe hoe Malachi verwachtingsvol naar het graf loerde van de man die ooit zijn beste vriend was geweest. Kane was een vampier en gevaarlijk.

Kane was ook een van de twee stoorzenders geweest die tussen een verbond tussen de jaguars en de poemaâ##s had gestaanâ#! Kane en Malachiâ##s mooie, leugenachtige, bedrieglijke vrouw Carlotta. Nathaniel had eerst van haar gehouden. Hij had nooit gewild dat het zo zou aflopen. Uiteindelijk had Nathaniel in een jalouse furie het probleem opgelostâ#! en twee vliegen in een klap vermoord.

â##Hij was mijn beste vriend en hij heeft mij nooit bedrogen! Jij bent diegene die me een mes in de rug heeft gestoken!â## Malachi knipperde met zijn ogen om zijn tranen tegen te houden en reikte met zijn hand naar de ooring die hij droeg â## Kaneâ##s ooring. Wat had hij gedaan? Toen hij Kane gebogen over zijn dode vrouw aantrof was hij helemaal van de kaart geweest tot Nathaniel Kane als de moordenaar aanduidde.

Ze was precies hier in dit veld gestorven, dus hij had het niet

meer dan normaal gevonden dat hij Kane hier in deze grond zou vastbinden hier in deze aarde. Hij had zelfs het spreukenboek van Kane gestolen en het als wraak tegen hem gebruikt.

Ja, Nathaniel had het tenminste over een iets bij het rechte eind. De meeste vampiers waren boosaardig, maar er waren enkele uitzonderingen en Kane was een van hen geweest. Toch was er niets boosaardiger dan wat hij zelf had gedaan. Deze spreuk kon alleen door de zielsverwante van Kane ongedaan worden gemaakt.

Malachi vond het destijds grappig omdat Kane niet verouderde en toch nooit zijn zielsverwante had ontmoet. In het verleden hadden hij en Kane vaak gegrapt dat zo'n vrouw nooit zou geboren worden. Hij zag Kane's glimlach terug voor zich toen hij zei dat god wel een gevoel voor humor moest hebben om een vrouw te creëren die zijn fratsen zou aanvaarden.

Hij heeft te lang hieronder gelegen, waarschuwde Nathaniel. Met dat soort bloeddorstigheid en waanzin in hem als je Kane nu vrijlaat, zal hij ons gewoon vermoorden.

Malachi's hoofd richtte zich met een schok op en hij staarde Nathaniel aan. Hij zal alleen mij moeten vermoorden, want jij zult al dood zijn.

Nu de bedreiging uitgesproken was, veranderden beide mannen weer in hun dierlijke vorm.

Aan de rand van het kampeerterrein nabij het wildreservaat

zat Tabatha King, of Tabby zoals iedereen haar noemde, op het trapje van de enorme camper van haar ouders naar de sterren te kijken die tussen de dikke wolken kwamen gluren. Ze blies haar lokken van voor haar ogen en was blij dat het eindelijk gestopt was met regenen.

Dit was de eerste keer dat ze mee mocht om te gaan kamperen en het laatste wat ze wilde was om opgesloten te zitten in de kampeerwagen. Ze was zo opgewonden geweest over dit uitstapje en ze had zich er zelfs nog meer op verheugd toen haar ouders instemden dat Scrappy, de kleine hond van het gezin, mee mocht. Er was veel gesmeek aan te pas gekomen, maar nadat ze had beloofd dat ze voor haar beste kleine vriend **##** een Yorkshire puppie **##** zou zorgen, had ze haar terughoudende ouders kunnen overtuigen.

Scrappy blafte tegen de duisternis, maakte cirkels rond zijn halsband en wilde de schaduwen achtervolgen die zijn aandacht hadden getrokken. Het kleine meisje snakte naar adem toen Scrappy zich plotseling van zijn halsband bevrijdde en wegliep. Ze stond recht op de stalen treden toen de puppie door een kleine opening schoot onderaan het hek dat het kampeerterrein scheidde van het reservaat.

##Scrappy, nee!**##** gilde Tabby en liep de hond achterna. Haar ouders hadden haar erop vertrouwd dat ze hem niet zou verliezen. Toen ze stopte aan het hek ademde ze diep in terwijl ze naar de duisternis van de bomen staarde. **##**Ik ben geen lafaard.**##** Ze beet vastberaden op haar onderlip voordat ze op

haar knie en zakte om het gat te onderzoeken.

Na enkele keren te schrapen, perste ze zichzelf door hetzelfde gat in de omheining en rende door de bossen, het keffende geluid in de verte achterna. Je brengt me in de problemen, fluisterde ze nors en begon toen met haar tong klikkende geluidjes te maken omdat ze wist dat de puppie vaak op dat geluid afkwam.

Tabby, waar ben je?

Achter zich hoorde Tabatha haar moeder roepen, maar ze vond het belangrijker om eerst haar hond terug naar de kampeerplaats te brengen. Scrappy was haar hond en ze moest voor hem zorgen. Dus in plaats van terug te roepen naar mama of naar de puppie, bleef ze stil en volgde het geluid van Scrappy's hoge geblaf.

Het duurde niet lang voordat Tabatha even moest stoppen om op adem te komen. Ze leunde tegen een boom en liet haar handen op haar vuile knie rusten terwijl ze ademhaalde en luisterde naar de geluiden van het bos. Ze had altijd al eens middenin de bossen willen staan om gewoon te luisteren zoals de Indianen dat deden op televisie.

De regenwolken, die even uit elkaar waren gedreven, kwamen terug en plotseling verdween het heldere maanlicht. Haar ogen werden groter toen ze beseftte dat ze de lichtjes van het kampeerterrein niet meer kon zien.

Ze zette een voorzichtige stap voorwaarts en keek wild om zich heen, maar het enige dat ze zag was duisternis, nauwelijks

te onderscheiden boomstammen en nog grotere schaduwen. Ze jammerde toen ze in de verte achter zich een luide grom hoorde. Ze besliste dat ze niet van die richting hield en zette het zonder omkijken op een lopen.

Na wat een eeuwigheid leek, hoorde ze Scrapy terug blaffen en ze haastte zich in die richting in de hoop dat de oorzaak van het gegrom haar niet achtervolgde. Ze hoorde nog een grom, maar deze keer kwam het van de kant waar ze naartoe liep.

Ze probeerde zichzelf tot stilstand te brengen door haar hielen in de grond te steken, maar de bodem was door de regen bedekt met glibberige bladeren en modder. In plaats van te stoppen gleed ze nog verder op haar zij en viel toen langs een kleine helling naar beneden.

De zuurstof werd uit haar lichaam geslagen toen ze tegen een gevallen boom botste. Haar glijpartij kwam tot een halt. Het eerste dat ze opmerkte nadat ze terug op adem was gekomen, was dat Scrapy niet meer blafte. Ze hoorde het gegrom weer en probeerde terug de helling op te klauteren toen ze een zacht gejangk opmerkte. Ze duwde zich recht op haar knieën, loerde over een boomstam en zag een kleine open plek waar het maanlicht recht op neerviel.

In het midden zag ze Scrapy, jankend alsof hij zonet was aangevallen door de hond die verderop in hun straat woonde. De puppie lag plat op de grond en kroop achteruit. Tabby's blauwe ogen werden groter toen ze zag waarom. In de open plek waren twee dieren elkaar langzaam aan het naderen en Scrapy

bevond zich precies in het midden.

â##Domkop,â## fluisterde Tabby onhoorbaar.

Ze herkende de dieren van de fotoâ##s die haar vader voor het uitstapje had laten zien. De ene was een poema en de andere herkende ze vanop tvâ##! een jaguar. Ze hield ervan om naar programmaâ##s over dieren te kijken en ze was niet teergevoelig zoals mama wanneer de dieren elkaar op het scherm probeerden aan te vallen. Maar dit was andersâ##! dit was echt en een beetje angstaanjagend.

Ze wist dat dit katten waren die je konden opeten en bovendien waren ze groot. De sierlijke dieren omcirkelden elkaar en gromden diep in hun keel. Het dodelijke geluid werd door de bries meegevoerd in de richting van Tabby terwijl ze zenuwachtig en vol ontzag naar hen bleef kijken. Hun ogen schitterden als gouden medaillons in het maanlicht.

â##Kom op, Scrappy,â## fluisterde ze in de hoop dat de enorme katten haar niet konden horen. â##Maak dat je hier komt voordat een van hen op je stapt.â## Ze was van plan om te zeggen â##voordat een van hen je opeetâ##, maar ze wilde de puppie niet nog banger maken dan al het geval was.

Plotseling brulden de katten en Tabatha moest haar oren met haar handpalmen bedekken omdat het zo luid en huiveringwekkend klonk. Ze renden op volle snelheid over de open plek en Scrappy jankte in doodsangst met zijn staart tussen zijn poten.

Door het zien van de getraumatiseerde puppie klauterde

Tabatha over de boomstam en holde zo snel als ze kon op Scrappy af. Ze was dichterbij Scrappy dan de twee katten en dook naar beneden. Zo vlug als ze kon bedekte ze zijn kleine lichaam met dat van haar. Op dat moment sprongen beide dieren op en botsten in de lucht vlak boven haar tegen elkaar.

“Doe mijn hond alsjeblieft geen pijn!” gilte ze.

Ze gilte weer toen scherpe klauwen haar arm raakten en nog iets anders langs haar rug scheerde. De katten kwamen met een dreun die haar beenderen deed rammelen neer op de grond vlak achter haar, grommend en briezend naar elkaar. Ze bleef gebogen over Scrappy die nog steeds beefde, zachtjes jankte en niet durfde te kijken naar de dieren die zo dichtbij met elkaar vochten.

Tabatha was te bang om te bewegen en hield de hond zo stevig vast als ze maar kon. Ze kneep haar ogen dicht en begon tegen Scrappy te fluisteren dat hij moest rennen om hulp te halen als een van de katten haar te pakken kreeg. Ze voelde iets nats en warms dat op haar rug terecht kwam, maar nog steeds bewoog ze niet. Uiteindelijk hield het vechten op en waagde ze een blik over haar schouder.

Ze begon te beven en te huilen toen ze twee mannen zag liggen, bebloed over hun hele lichaam. Tabatha ging langzaam op haar knieën zitten met Scrappy in haar armen en begon zich in de tegenovergestelde richting te bewegen. Wat was er met de poema en de jaguar gebeurd? Hadden ze deze twee mannen aangevallen en het daarna op een lopen gezet? Waarom droegen

de mannen geen kleren?

Plotseling opende Nathaniel zijn ogen en ontblootte zijn vlijmscherpe tanden naar haar.

Tabatha struikelde naar achteren en viel bijna, maar wist op een of andere manier op haar voeten te blijven staan. Toen het gegrom van de man dat van de poema nabootste, jankte Scrappy opnieuw en sprong uit Tabby haar armen. Hij liep verder het bos in en huilde van angst.

Malachi kreeg een stuiptrekking terwijl bloed uit zijn borst spoot. Hij opende zijn mond en brulde een enkel woord tegen het kleine meisje.

###Ren!### Zijn stem eindigde in de oorverdovende schreeuw van de jaguar.

Tabatha dacht geen twee keer na om te gehoorzamen. Ze draaide zich om en holde weg van de open plek zonder dat ze durfde achterom te kijken. Het kon haar niet schelen waar ze heen ging; het enige wat ze wilde was vluchten van de angstjagende mannen die onder het bloed zaten.

###Dank je en nu volgt het lokale nieuws. Vanavond heeft een gezin in de buurt reden om te vieren. Hun dochter, Tabatha, werd eindelijk gevonden toen ze doelloos door het Nationale Woud van Angeles doolde nadat ze drie dagen geleden van een kampeerterrein nabij Crystal Lake verdween om haar hond te zoeken. Blijkbaar had de hond zichzelf van de halsband bevrijd en daarna het bos ingelopen. De moedige zevenjarige ging de

hond achterna en werd pas vanmorgen teruggevonden. Jammer genoeg was de hond niet bij haar. Volgens de autoriteiten bekomt ze momenteel van de schok in het lokale ziekenhuis, want het lijkt alsof ze een aanval van een poema heeft overleefd. De kleine Tabatha bleef de boswachters vertellen over twee gewonde mannen in het bos, maar ondanks een grondige zoektocht, in een gebied van meer dan twaalfduizend vierkant kilometer, werd niets gevonden. Wij komen later terug met meer informatie.â##

Hoofdstuk 1

10 jaar laterâ#

Uit de dansclub bonkte luide ritmische muziek en het grote paarse neonlicht veranderde van kleur op de beat. Het licht wierp een spookachtige gloed over het gebouw aan de overkant van de straat. Op het dak van dat gebouw stond een man met kort, lichtblond haar met een voet op de rand. Hij rookte een sigaret, leunde hij naar voren en rustte met een elleboog op zijn gebogen knie.

Kane Tripp boog zijn hoofd een beetje en wreef met een hand door zijn korte piekerige haar. Hij had er een hekel aan om het te laten knippen en miste de lengte van vroeger. Hij kon nog steeds het gevoel herinneren van hoe het zacht zijn onderrug streelde. Hij bracht de sigaret naar zijn lippen, inhaleerde diep en besepte dat hij vele zaken gemist had, zoals de sigaretten die hij rookte voordat hij levend begraven en voor dood achtergelaten werd.

Veertig jaar geleden had Malachi, de leider van een kleine clan jaguars, hem overvallen en beschuldigd van de moord op de gezellin van de gedaanteverwisselaar. Voor die nacht stond Kane op goede voet bij de jaguars en hun leider was een van zijn beste vrienden geweest. De herinnering zorgde ervoor dat Kane zijn lippen samenperste. Malachi had hem in een vlaag van razernij berecht, veroordeeld en een vonnis uitgesproken.

Door een spreuk te gebruiken uit precies dat boek waarvan

Kane dacht dat hij het zo goed verstopt had, wist Malachi hem met een vloek vast te houden zodat hij niet meer kon bewegen of praten; hij was zelfs niet in staat om zich te verdedigen. Toen had hij Kane's oorring met de bloedsteen uitgetrokken, de oorring die het hem mogelijk maakte om vrij in het licht rond te lopen. De bloedstenen hadden ooit aan Syn, de eerste vampier, toebehoord.

Kane had eens gevraagd hoe het mogelijk was dat er iemand de eerste was geweest en het antwoord had hem ontsteld.

Syn was alleen in deze wereld gekomen, gewond en uitgehongerd. Een jonge man had hem gevonden en door zijn honger had Syn zijn bloed gedronken. De vampier leerde al spoedig dat de mensen van deze wereld kwetsbare wezens waren en dat hun ziel hen verliet wanneer hij zijn bloed met hen deelde in de hoop om een familie op deze planeet te creëren. Maar vanaf het moment dat hun ziel weg was, werden ze nutteloos voor hem en veranderden ze in monsters.

Syn had tijdens zijn eindeloze leven slechts drie mensen gevonden die hun ziel wisten te behouden; deze werden zijn kinderen. Het enige verschil was dat de zoon hen verbrandde eenmaal ze veranderd waren; waardoor zij en hun verwanten het daglicht moesten mijden. Op de planeet van Syn was dit door de bloedsteen nooit een probleem geweest.

De dikke armbanden die Syn had gedragen, afkomstig uit zijn eigen wereld, waren vervaardigd uit bloedsteen. Hij had een ring, een halsketting en een enkele oorring gemaakt door een stuk van

een van de armbanden af te breken. Opnieuw raakte Kane met zijn hand de ooring aan die in zijn oor stak.

Hoewel de bloedsteen hem een bijna normaal leven had geschonken was het Syn's spreukenboek geweest dat de ondergang van Kane in gang had gezet. Kane had het voor zijn uitverkorenen laten liggen zodat ze het verstandig konden gebruiken terwijl hij sliep. In het boek stond de verdoemspreuk, een manier om zich te ontdoen van de ziellose kinderen wanneer zij een te groot gevaar vormden voor de mensen.

Kane had slechts met donkere en verstarde ogen kunnen toekijken hoe zijn vroegere vriend de donkere aarde bovenop hem schepte. Het laatste dat hij zich herinnerde was de hemel vol sterren boven het bos.

De duisternis was allesverterend en eindeloos stil geweest. De spreuk hield hem vastgebonden, maar hij kon dingen in de aarde over hem heen voelen kruipen. Kleine, sterfelijke wezens die niet van zijn vlees wilden eten, maar onbewust aan zijn ziel knaagden.

Naarmate de tijd verstreek werd hij ervan overtuigd dat hij waanzinnig was geworden. En toen begon hij plotseling geluiden te horen, steeds vaker stemmen. Ze waren meer dan welkom in zijn gevangenschap en hij verlangde ernaar om meer te horen. Soms hoorde hij hele families, maar meestal slechts volwassenen.

Soms probeerde hij om zich tegen de spreuk te verzetten en om hulp te roepen of om zichzelf op een of andere manier gezelschap te houden. De magie hield hem echter gevangen en maakte hem volkomen machteloos. Hij kende deze spreuk

had het zelf al gebruikt tegen boosaardige wezens. Het was ingewikkelde magie die het bloed van een geliefde vereiste om hem te bevrijden. Een liefdesspreuk die zo krachtig was dat alleen een zielsverwant van het slachtoffer het kon doorbreken.

Het was altijd doeltreffend gebleken tegen zielloze vampiers omdat er een ziel nodig was om een zielsverwant te kunnen hebben. Hij had de spreuk meerdere keren gebruikt om de wereld te redden van zijn duivelse verwanten die niets anders kenden dan bloedvergieten.

Kane lachte bitter door de beklemmende herinnering aan het moment toen hij beseftte dat hij veroemd was omdat hij geen zielsverwant had. Hij had althans nog nooit een dergelijk mysterie ontmoet. En moest er iemand zijn, dan was het onwaarschijnlijk dat diegene bloedend over zijn graf zou strompelen. Malachi's hart was zo gebroken geweest; hij had zo intens van zijn vrouw gehouden dat hij wenste dat Kane de diepte van een dergelijke liefde leerde kennen en ernaar zou verlangen.

En of hij ernaar verlangde. Hij weende vaak terwijl hij smeekte, in de hoop dat god luisterde, opdat zijn zielsverwante zou komen zodat hij terug vrij kon zijn. Als hij echt de vrouw van zijn beste vriend had vermoord, dan zou het een terechte straf zijn geweest. Maar hij was onschuldig.

Op een nacht, lang nadat hij alle hoop had opgegeven, hoorde hij het. Het verre geluid van Malachi's gebrul doorbrak zijn krankzinnige innerlijke monoloog en werd vergezeld door een

tweede dierlijke schreeuw uit woede. En toen hoorde hij tot zijn verbijstering de stem van een klein meisje vlak boven zich, smekend dat ze haar puppie geen pijn zouden doen.

Het geluid van haar fragiele, anstige stem brak iets in hem en deed hem smachten naar vrijheid, zodat hij haar kon beschermen tegen de nachtelijke beesten.

“Malachi zal jouw puppie geen pijn doen, kleintje,” fluisterde Kane met zijn geest.

Het was waar. Malachi zou niets of niemand kwaad doen tenzij hem op een of andere manier onrecht was aangedaan en vooral geen kind. Kane voelde een sprankel leven in zijn binnenste terugkeren omdat hij wist dat zijn vriend zo dichtbij was. Hij werd kwaad toen het meisje weer gilde en hij iets hard op de grond hoorde neerkomen. Bloed; hij rook vers vergoten bloed dat door de zachte aarde in zijn richting sijpelde.

Het was het zaligste dat hij ooit had ervaren. De geur overspoelde zijn geest en voerde hem bijna naar een nog diepere krankzinnigheid, hoewel hij wist dat hij niet zo ver zou geraken. Hij was te verzwakt door zoveel tijd doorgebracht te hebben zonder iets te drinken; stervend van de dorst zonder ooit dood te gaan. En op dat moment voelde hij een stuiptrekking in een van zijn vingers.

Kane concentreerde zich hierop en probeerde om zich, met wat er nog van zijn geest restte, te bewegen. Hij voelde de dagen voorbijglijden en ging daarvoor af op de warmte van de grond die hem omringde. De geur van bloed was nu overal en dreef hem

naar boven. Uiteindelijk was hij in staat om zijn armen langzaam te bewegen en begon het lange werk om zich uit zijn eigen graf te bevrijden.

Nog meer dagen begonnen en eindigden en toen zijn hand zich eindelijk een weg door de bodem duwde, huilde hij letterlijk tranen van geluk. Kane trok zichzelf uit de modder, opende zijn ogen, keek naar boven en lachte bijna maniakaal toen hij de donkere hemel vol sterren zag. Toen hij terug naar de grond keek, zag hij een lapje stof met wat opgedroogde bloeddruppels. Hij raapte het op en hield het tegen zijn neus om de geur te inhaleren van het bloed dat hem had bevrijd.

Met de herinnering van zijn redding stevig in zijn hand vastgeklemd, hief hij de rest van zijn lichaam uit de aarde. Malachi en de gedaanteverwisselaar, die in tegenstelling tot hem wel de vrouw van de jaguar had vermoord, lagen op amper een halve meter van zijn graf dood op de grond.

Kane keek naar het bos achter hen. Hij wist dat het meisje al lang verdwenen was, maar iets overtuigde hem ervan dat zij zijn zielsverwante was. Wie anders kon de betovering doorbreken die Malachi op hem had uitgesproken?

Kane was te zwak om het meisje te gaan zoeken. Hij kroop op Malachi af en raakte de wang van de man zacht aan. Hij draaide zijn gezicht naar zich toe en voelde verward hoe de zuurstof zijn lichaam verliet. Malachi droeg de oorring met de bloedsteen. Zijn oorring!

In een ogenblik van woede en met een beweging die te snel

was om waar te nemen, stond hij recht met de ooring in zijn hand. Kane staaarde naar Nathaniel, de man die hem erin had geluisd, en hij verzwoeg de duisternis om hem heen tot het hem als een nachtelijk gewaad omhulde. Toen verdween hij erin.

Kane ademde uit en keek toe hoe de rook door de lucht zweefde en samenkrulde voordat het door de wind werd weggeblazen. Hij had de laatste tien jaar van zijn leven rondgezworven van land naar land en van continent naar continent terwijl hij alles leerde en proefde dat hij tijdens zijn dertigjarige gevangenisstraf had moeten missen.

Hij had zijn kracht langzaam terug moeten opbouwen en was begonnen met een doodsbange witte Yorkshire puppie die hij in een uitgeholde boom in dat bos had gevonden. Hij wist dat de hond het huisdier van iemand was geweest en hij voelde spijt dat hij zoiets moest doen, maar de drang om zich te voeden was op dat moment sterker dan zijn wroeging.

Het was pas nadat hij gedronken had dat het tot hem doordrong dat de puppie van het meisje moest zijn dat hem had bevrijd. Hij voelde nog een zwak sprankeltje leven in de kleine haarbal en deed toen het ondenkbare. Hij beet zijn eigen pols door en liet enkele druppels op het roze tongetje vallen. Toen legde hij de puppie op de grond en vroeg zich af waar hij mee bezig was. Het kon onmogelijk lukken of toch?

Ze had hem twee keer gered zonder het zelf te weten. De herinnering aan haar angstige stem deed hem nog steeds opschrikken uit zijn diepste slaap. Hij wenste dat hij haar gezien

had hij gewoon een glimp zodat hij een beeld kon plakken op de stem die hem maar bleef achtervolgen.

Hij nam de kleine halsband uit zijn jaszak en keek naar het naamplaatje in de vorm van een been dat eraan vastzat. Hij wist de familienaam, maar het adres klopte al jaren niet meer. Hij was op zoek gegaan nadat hij eindelijk geleerd had om met een computer te werken, maar de ouders van het meisje waren dood en het huis was verkocht. De dochter, van wie hij zeker wist dat zij diegene was die hem terug de vrijheid had geschonken, was spoorloos verdwenen.

Kane gooide zijn sigaret naast zijn linkervoet en stampte die uit. Eenmaal terug in Los Angeles was hij meteen naar de club gegaan die Malachi uitbaatte en waar hij woonde, alleen maar om te concluderen dat het verkocht was en dat zijn kinderen naar een nieuw adres waren verhuisd. De nieuwe woonplaats was niets meer dan een verlaten warenhuis, maar de jaguars hadden het onlangs gerenoveerd tot een nachtclub die hip was en de huidige tijd waardig. De zaak werd nu gerund door Malachi's kinderen.

Hij schudde zijn hoofd en vroeg zich af hoe Malachi in staat was geweest om te hertrouwen nadat hij zo intens van zijn eerste vrouw had gehouden. Ze was zijn zielsverwante geweest en hoewel gedaanteverwisselaars bekend stonden om hun seksuele driften, was het bijna onmogelijk dat ze nog van iemand anders hielden eenmaal ze hun zielsverwant hadden gevonden.

Nadat Kane wat research had gedaan, ontdekte hij dat

Malachi's nieuwe vrouw hem vier kinderen schonk en uiteindelijk in het kraambed stierf bij de geboorte van Nick, hun jongste zoon.

Malachi was gestorven die nacht toen Kane het gebrul van onder de grond had aangehoord, maar Kane voelde nog steeds de drang om wraak te nemen. Het knaagde voortdurend aan zijn ingewanden. Bijna alle vampiers werden uit de duisternis geboren en misschien was Syn verkeerd geweest om te denken dat hij zo anders was dan zijn bloedverwanten. Misschien had de waanzin van dertig martelende jaren onder de grond voldoende schade aangericht zodat hij nu geen uitzondering meer was. Zijn geest bevond zich nog steeds op die donkere plaats waar Malachi hem in de grond had gestoken.

Volgens Kane waren het de jaguars die als eerste bloed hadden vergoten. Nu was hij terug om zijn respect in natura te betuigen aan dat hele verdomde ras van gedaanteverwisselaars. Hij zou beginnen met Malachi's kinderen, maar daar zou het niet mee ophouden. De volgende op zijn lijst waren de kinderen van de gedaanteverwisselaar die hem erin had geluisd: Nathaniel Wilder.

Het vinden van volgelingen die hem van bloed konden voorzien bleek niet moeilijk. Kane verbaasde zich er nog steeds over hoe groot de ondergrondse gothscene in de binnenstad wel was. De meeste van hen droomden slechts van wat hij was: een echte vampier in plaats van een wannabe goth.

Het enige dat hij moest doen was een van hen veranderen en

dan deze ziellose volgeling naar eigen geloven gebruiken. Hij had de meest gevaarlijke van de groep uitgekozen diegene die zijn ziel reeds aan de duisternis verkocht leek te hebben. Raven, een schurk, was een borderline psychopaat geweest als mens een goth verstotene die reeds naar bloed verlangde voordat hij er echt behoefte aan had.

Raven was de enige persoon die Kane ooit ingelichtte over de achterbakse gedaanteverwisselaars die hem in de val lokten en daarna levend onder de grond stopten. Hij wist niet waarom hij het aan Raven had verteld waarschijnlijk uit verveling.

Kane had de schurk op de stad losgelaten. Nog voordat hij herboren werd was Raven al razend op de wereld geweest en nu had Kane hem een uitlaatklep geboden voor die woede. Raven had het op zich genomen om in naam van Kane wraak te nemen en de ziellose vampier gebruikte zijn nieuwe vaardigheden zo vaak en zo koelbloedig als hij maar kon.

Kane deed zelfs geen moeite om Raven op andere gedachten te brengen, want het paste perfect in zijn plan om de rest van Malachi's familie naar de verdoemenis te brengen. Waarom zou hij gedaanteverwisselaars beschermen tegen Raven? Het enige dat hij had gedaan was tegen de jongen zeggen dat het niet noodzakelijk was om zich te voeden met mensen en dat hij helemaal niemand kwaad moest doen indien hij dat niet wilde. Het was niet zijn schuld dat Raven het verkoos om in plaats daarvan dood en verderf te zaaien.

Kane had slechts een keer ingegrepen en dat was toen Raven

voor het eerst iemand vermoordde en zijn slachtoffer met het merkteken van de vampier zomaar in het zicht van de mensen liet liggen. De geheimhouding van zijn eigen soort was zo normaal voor hem geworden dat Kane vergeten had om dat geheim met Raven te delen. Kane toonde hem toen hoe hij de bijtsporen kon doorklieven zodat het meer op een eenvoudige sadistische moord leek.

Raven had er een gewoonte van gemaakt om zijn slachtoffers nabij Maandans te leggen zodat de autoriteiten hen konden vinden. Het was een uitgekiend plan. Het merendeel van de vampiers was aangeboren slecht en Kane had het meeste van zijn ondode leven binnen het bereik van moordenaars doorgebracht. Deze jongen zien moorden voelde niet meer dan normaal aan voor zijn soort.

Indien Syn wakker was om de moordpartijen te zien, dan zou hij de wereld van die ellende verlost hebben door Raven te doden of hem terug aan het graf vast te binden. Nu dat Kane een dergelijke straf had ervaren, wenste hij dat er voor een snelle dood zou worden gekozen..

Voor zijn verbanning had hij met nog een andere vampier vriendschap gesloten met Michael. Ze waren langer samen geweest dan elk van hen zich kon of wilde herinneren. Ze hadden allebei de bloedstenen als geschenk ontvangen omdat ze hun ziel wisten te behouden met zij allebei en Michael's broer Damon.

Michael had een goede inborst en stond, zoals het spreekwoord luidt, nog steeds aan de kant van de engelen, hoewel

hij het gerucht had opgevangen dat Damon zijn duistere kant had ontwikkeld en zijn broer in het vizier hield. Misschien zou hij Damon, eenmaal de zaken hier afhandeld waren, een bezoekje brengen om hem wat manieren bij te brengen. Kane verwonderde zich over de plotselinge rivaliteit tussen de broers, want Michael hield echt van zijn broer, maar het leveln leek altijd de neiging te hebben om te veranderen en ingewikkelder te worden.

Kane wilde niet dat Michael wist welke verdorvenheid het graf in hem had achtergelaten. Hij had Michael tijdens de laatste paar weken af en toe vanop een afstand in het oog gehouden. Hij wist dat Michael en Warren, de zoon van de oudste jaguar, nu bevriend waren, net zoals hij en Malachi lang geleden.

Gedaanteverwisselaars waren verraders en Michael moest dit nog zelf ervaren. Door zich te ontdoen van de gedaanteverwisselaars zou hij Michael een laatste gunst bewijzen uit nostalgie zeg maar.

Kane raakte de ooring aan en wist dat het de bloedsteen was die hem er altijd van weerhouden had om mensen te doden. Moest zijn ziel echt slecht zijn, dan zou de magie van de bloedsteen geen effect op hem hebben gehad. Hij had zich vaak afgevraagd hoe Malachi dat simpele feit over het hoofd had gezien, het bewijs van zijn onschuld lag voor het grijpen.

Het deed er niet meer toe. Hij had dertig jaar in gevangenschap doorgebracht omwille van iets dat hij niet had gedaan. Mijn wraak zal zoet zijn, vrienden.

â##Televerkoper?â## vroeg Chad en probeerde om zijn grijns te verbergen terwijl zijn kleine zus de telefoon zo hard neergooide dat het van het vaste toestel aan de muur denderde. Het kwam kletterend op de vloer terecht.

Envy stelde zich voor dat de telefoon het hoofd van haar vriendje was en schopte het de gang in voordat ze zich tot haar broere richtte. â##Zijn jullie allemaal honden of zijn het alleen maar de kerels waar ik mee uitga?â##

Chad hield in geveinsde overgave zijn handen op. â##Volgens mij zijn meisjes net zo erg. Kalmeer nu eens en vertel je grote broer wat er aan de hand is.â##

Envy legde haar voorhoofd tegen de koele wand. Ze weigerde om zelfs maar een traan te laten opwellen, laat staan om een te laten ontsnappen. Ze hield niet voldoende van Trevor om te huilen omwille van hem en ze was het oprecht beu dat alle jongens op een of andere manier tekortschoten. â##Jason belde zonet om me mee uit te vragen. Hij dacht dat ik terug single was omdat hij Trevor in een dansclub was tegengekomen. Hij stond bijna te neuken met een ander meisje op de dansvloer.â##

Chad schudde zijn hoofd. Hij zou geen medelijden hebben met Trevor eenmaal zijn zus hem te pakken kreeg. â##Waarom gaan wij dan niet op stap?â## Hij trok vragend een wenkbrauw op. Dit wilde hij voor geen geld in de wereld missen.

Envy hield van dat idee en glimlachte. â##Geef me tien minuutjes om me klaar te maken.â##

Chad knikte, ging op de rand van de sofa zitten en klikte met

de afstandsbediening het nieuws aan, hoewel hij er geen aandacht aan schonk. Hij was er toch tegen geweest dat ze met Trevor begon aan te pappen. Hij wist dat die kerel zich alleen maar probeerde te gedragen als een puur Amerikaanse, rijke, bijna universitaire student om iedereen op een dwaalspoor te zetten, maar dat betekende niet dat hij het kon appreciëren dat hij tegen Envy loog over wie hij echt was. Als Trevor met haar naar bed ging, dan moest ze tenminste de waarheid weten over wie ze naaide.

Een relatie baseren op een leugen was vragen om problemen. Als je dan toch moest liegen, dan was het beter om er helemaal buiten te blijven. Hij had Trevor de laatste keer dat hij hem zag in een hoek gedrukt en tegen de undercoveragent gezegd dat hij ofwel de waarheid tegen Envy moest vertellen over wat hij allemaal uitstak, of dat hij haar anders verdomme met rust moest laten. Het was niet zijn schuld dat Trevor naar niemand luisterde behalve naar zichzelf.

Het maakte hem nijdig om te bedenken dat Trevor Envy misschien alleen maar gebruikte terwijl hij undercoverwerk deed in het uitgaansleven. Doordat zij als barmeid in een heleboel clubs bijkluste, had Trevor een reden om voordat de club opening met haar mee naar binnen te gaan en daar dan tot na sluitingsuur te blijven. Door daar te zijn zonder de menigte was hij veel beter in staat om rond te neuzen en Envy besefte het niet.

Chad weigerde om undercover te gaan, ook al probeerden de Speciale Eenheden hem nu al geruime tijd te rekruteren.

Hij was hun favoriete persoon om te bellen wanneer er deuren moesten worden ingetrapt en mensen worden neergelegd. En daar had hij geen problemen mee. Hij sloeg liever een klootzak tegen de grond dan rond te sluipen om mensen af te luisteren en documenten te zoeken in de hoop om vuile informatie over iemand te weten te komen.

Hun vriend Jason daarentegen zou een veel geschikter vriendje zijn voor Envy. Ze waren samen naar school gegaan, maar daarin schulde ook het probleem. Jason was gedurende de hele middelbare school verliefd op haar geweest en had zo vaak rond het huis gehangen dat Envy hem als een broer beschouwde.

Jason was onmiddellijk na de middelbare school toegetreten tot de Rangers van het Nationale Woud van Angeles en had sindsdien geen andere job gehad. Envy hield er nog steeds van om tijd met Jason door te brengen. Ze zag ook haar beste vriendin Tabatha vaker, omdat Tabatha deel uitmaakte van Jason's eenheid binnen de Rangers.

Chad stond op van de sofa en ging aan de deur van Envy's slaapkamer staan. Ze waren al vier jaar huisgenoten, sinds hun ouders verongelukt waren in een auto-ongeluk, en ze kwamen geweldig goed overeen. Hij was politieagent en zij was een felbegeerde barmeid bij verschillende bekende clubs in de stad.

De enige reden waarom hij haar niet aanmaande om een echte job te vinden, was omdat ze de meeste nachten meer geld verdiende dan hijzelf. Dat maakte alles gemakkelijker, want wanneer de huur betaald moest worden nam Envy dit

meestal op zich terwijl hij al de rest regelde.

“Welke club?” vroeg hij door de deur heen.

“Die nieuwe, Maandans.” Envy trok een beetje van haar lange aardbeikleurige haar in een paardenstaart en liet de rest in lange slierten langs haar rug vallen. “Ik kan ondertussen solliciteren als barmeisje als we daar toch zijn.”

Chad fronste. “Dat is die club aan de rand van de stad, niet?” Hij liep terug naar zijn eigen kamer en wachtte op haar antwoord. Recent was dat deel van de stad een beetje gevaarlijk geworden. Verdwijningen waren het meest prominente gevaar en binnen enkele straten van die club waren al heel wat lichamen gevonden.

Tot zover was er niets dat rechtstreeks met de Maandans in verband kon worden gebracht, behalve dan dat de slachtoffers allemaal dansclubs bezochten. Het was vooral het tijdsbestek dat Chad en heel wat andere mensen zo verdacht vonden. Er werd zelfs gespeculeerd of er een seriemoordenaar actief was die daar rondhing. Verscheidene van de laatste slachtoffers waren het laatst gezien in de Maandans. Als politieagent kon hij onmogelijk negeren dat er waarschijnlijk een verband was.

Omdat zijn pistool en penning al in de auto lagen, greep Chad de kleine taser vast en stak deze in de achterste tailleband van zijn broek. Met alle slechte dingen die daar gebeurden wilde hij dat Envy dat ding bij zich hield. Er kon altijd iets misgaan terwijl ze in de club waren.

Hij kwam uit zijn kamer, loerde door de gang en kwam abrupt

tot stilstand toen hij zijn zuster zag. Een kort zwartlederen rokje, met kant dat er vanonder uitstak, bedekte haar billen. Een kort topje van zwarte kant ontblootte haar buik. Er waren alleen lapjes leer waar het noodzakelijk was net voldoende om haar borsten te bedekken en om haar magere buik en haar navel te accentueren.

Ze droeg ook een paar zwartlederen laarzen die tot net over haar knie kwamen met sierlijke kettingen rond de enkels. Een halsketting die hun moeder haar jaren geleden had gegeven met een mooi stuk amethyst kwarts erin. Het meeste van haar rode haar was in een paardenstaart opgetrokken en de rest viel nonchalant over een van haar schouders.

Haar make-up was smaakvol aangebracht met een beetje zwarte eyeliner en oogschaduw en een donkere kleur lippenstift. Ze zag eruit als een sm-meesteres.

Verdomme, uit op bloed, ja? Chad trok een wenkbrauw op en bekeek haar twee keer van kop tot teen. Hij had zin om het nachtje uit af te zeggen en haar omwille van veiligheidsredenen terug naar haar kamer te sturen.

Wel, ik heb beslist. Nadat ik Trevor aangepakt heb, ga ik wat lol maken! Vanaf nu weiger ik om slechts met een kerel uit te gaan; ik wil er een HELEBOEL! Als er zich dan een als een klootzak gedraagt, dan doet het er niet zo toe omdat ik er voldoende zal hebben die hem met plezier een kopje kleiner zullen maken.

Ja, ik weet nog hoe goed dat ging op de middelbare

school.### Chad schudde zijn hoofd. Hij wist dat zijn zus veel onschuldiger was dan ze zich voordeed. ###Laat ons mijn wagen nemen voor het geval dat het bureau belt.###

###Alleen als ik mag spelen met de blauwe lichtjes,### lachte Envy, wel wetende dat ze van hem zou mogen.

Chad zuchtte en begon naar de auto te wandelen. ###Ik zweer je dat je erger bent dan een kind in een speelgoedwinkel dat knijpt in elk dier dat geluid maakt en iedereen gek maakt.###

###Wat?### lachte ze. ###Ik hou gewoon van blauwe lichtjes. De mensen gaan opzij wanneer ik ze aanzet.###

###Zoals die keer toen we zonder koffie zaten?### vroeg hij. ###Je weet toch dat dit een verspilling van belastingsgeld is, of niet?###

###Ik zal rijden als je je mond niet houdt. Dan moet je ook de rode lichten en de sirene doorstaan,### waarschuwde ze met een speelse knipoog.

Chad zweeg onmiddellijk want de laatste keer dat dat gebeurd was, was ze te laat geweest voor haar werk en hij te ziek om te rijden, waardoor hij indommeland naast haar in de passagierszetel had gezeten. De korpschef zeurde er nog steeds over.

Op enkele straten van de club schakelde Envy de blauwe lichtjes uit en keek op naar de schijnwerpers die door de met wolken bedekte hemel dansten.

Ze had de laatste tijd zo vaak moeten werken dat ze nog niet de

kans had gezien om de Maandans uit te proberen, maar sommige klanten van haar waren er vol lof over. Aan de buitenkant stelde het niets bijzonders voor. Het zag eruit als een gewoon bakstenen pakhuis met slechts weinig ramen en een groot neonlicht aan de voormuur.

Er stonden mensen in een rij aan te schuiven tot halfweg de enorme parkeerplaats, allemaal gekleed in hun beste clubkledij en uitgelaten met elkaar in gesprek. Het feit dat hier na tien uur 's avonds nog een wachtrij stond, wees erop dat het lucratief zou zijn om hier te werken.

„Ja, ik zal zeker en vast solliciteren,“ lachte ze, blij door het vooruitzicht.

„De wachtrij is tenminste bijna verdwenen,“ zei Chad sarcastisch. Hij wilde niet wachten tot Trevor een serieuze dosis van zijn-zus-op-adrenaline voor de kiezen kreeg.

Hij parkeerde de wagen helemaal vanachter in het donkerste gedeelte van de parking, vlak naast de auto van Trevor. Voordat Envy het portier kon openduwen, greep Chad haar arm vast. „Hier.“ Hij legde de kleine taser in haar hand, opende daarna zonder een woord te zeggen zijn portier en stapte uit.

Envy liet haar vingers met een glimlach over het apparaat glijden. Haar broer had haar zoveel zelfverdedigingstechnieken aangeleerd dat ze waarschijnlijk zonder al te veel moeite de meeste politieagenten waar hij mee samenwerkte aan zou kunnen. Maar Chad had altijd gezegd: „Waarom vechten als je alleen maar op een knopje hoeft te drukken?“

Ze liet de taser samen met haar identiteitskaart in het zijzakje van haar lederen rok glijden. Ze zou wel degelijk Trevor's knopje drukken. Ze zou met plezier op het knopje in de lift drukken om naar de hel te gaan, alleen maar om hem daar te kunnen zien. Niemand bedroog Envy Sexton en kwam er zomaar mee weg.

Ze liepen zij aan zij naar de wachtrij toe en Envy was opgelucht toen de rij plotseling in beweging kwam. Het zou slechts enkele minuten duren om binnen te geraken.

De buitenwipper droeg een mooi broek van Armani met bijpassend jasje. Het hemd darunter accentueerde zijn mooigevormde borstkas. Zijn bruine haar viel aan beide kanten van zijn gezicht in golven naar omlaag. Zijn gezicht vertoonde tekenen van een beginnende stoppelbaard en zijn doordringende donkere ogen gloeiden bijna in het neonlicht.

Chad betaalde en toonde hun identiteitsbewijzen voordat de man een stempel op hun hand zette en het rode zijden touw losmaakte om hen binnen te laten. Ze gingen langs de hoofdingang naar binnen en liepen door een kleine zaal naar een andere deur die openschoof toen ze naderbij kwamen. Ze stopten allebei toen ze in de hoofdzaal binnenkwamen en staarden in het rond. Het was te vergelijken met het betreden van een andere dimensie.

Omdat de parkeerplaats zo vol stond, zou je verwachten dat het hier enorm druk zou zijn, maar dat was niet het geval. Envy's lippen gingen een beetje uit elkaar toen ze naar het

enorme gat liep dat in het midden van de zaal was gemaakt.

Ze stapte dichterbij de reling en keek neer op de dansvloer onder haar. Aan elke kant was een gang die over het gelijkvloers liep met een bar over de hele lengte. De bar zelf leek gemaakt uit gezandstraald glas met zacht neonlicht dat erdoor liep.

Twee trappen liepen links en rechts van haar naar beneden om samen te komen in het midden waar ze verder liepen tot aan de feitelijke dansvloer. De dansvloer gloeide in een zacht soort licht, net voldoende om de voeten in een soort blacklight te vangen. Het droeg allemaal bij tot de stroboscoop die hoog in de lucht hing. Gekleurde spotlights schenen overal behalve rechtstreeks op de dansers.

Door de manier waarop het geheel was opgezet, kon je de dansers vanaf hun knieën naar beneden toe zien, maar de rest van hun lichaam was in schaduwen gehuld.

Envy leunde over de reling en zocht of ze nog meer stukken bar kon zien op de lagere verdieping, maar behalve de dansvloer was er niets te zien. Het deed haar een beetje denken aan een put. Eenmaal je die trap afdaalde werd je overgeleverd aan de genade van de duisternis die de dansers in privacy hulde.

“Zijn er drie verdiepingen?” vroeg ze terwijl ze naar het vaste plafond boven hen keek. Met de kelder inbegrepen zou dat de derde verdieping zijn en ze vroeg zich af of dit ook een deel van de club uitmaakte en of het al dan niet toegankelijk was.

Gejuich en gejoel deden haar terug naar beneden kijken. Ze staarde vol ongeloof toen een ijsblauw gekleurde spotlight op de

kooi in het midden van de kuil landde. Ze was onmiddellijk in de ban van de man achter de tralies.

Ook Chad's blik rustte op de kooi. Die zag eruit als een kleine gevangenis. Binnenin omcirkelden een man en een vrouw elkaar. Zelfs vanop deze afstand kon hij de broeierigheid van hun bewegingen voelen. De man greep zijn danspartner vast en probeerde haar tegen de tralies te drukken, maar ze dook onder zijn arm en wist zijn aanval af te slaan. Chad's kneukels werden wit doordat hij de reling vastgreep.

De man draaide zich om, greep haar pols vast en dwong haar rond te draaien om haar as voordat hij haar handen naar de tralies voor zich leidde. Hij deed haar de tralies vastgrijpen en wreef zichzelf tegen haar bijna naakte lichaam tot haar hoofd achterover tegen zijn borst viel alsof ze van het tafereel genoot.

Het was dierlijk, een soort primitieve paringsdans. Chad en Envy waren gefascineerd door de show en werden er allebei op een andere manier door aangegrepen.

Chad keek nog even in stilte toe terwijl het koppel eerst van elkaar wegsprong en de man haar dan terug in een andere positie vastklemde. Hun geile bewegingen deden zijn jeans strakker worden terwijl de heupen van de man heen en weer bonkten tegen de kont van het meisje. Hij wendde zijn blik gefrustreerd af en dwong zichzelf om te kijken naar de decoratie aan de bovenste muren die hij vanuit die hoek kon zien.

Er waren vooral flitsende lichten met vaste blacklights tussen enorme schilderijen die de slanke lichamen van jaguars

portreterden, sommige in een onderling duel en andere op jacht. De dodelijke dieren leken een eigen leven te leiden; de schilderijen bewogen bijna mee met het licht, waardoor de dieren de indruk wekten dat ze leefden en toekeken.

Hij moest toegeven dat het thema nogal uniek was, maar dat het werkte. Zijn ogen volgden de bewegingen van het licht langs de muren en hij zag dat er kettingen tussen de fotohingen, sommige inclusief halsband met scherpe punten en zwarte lederen zweep.

Hij loerde weer naar de kooi en stond op het punt om Jason te gaan zoeken toen hij Trevor op de dansvloer opmerkte onder een van de spotlights. De idoot stond geplet tussen twee meisjes en zag eruit alsof hij de beste tijd van zijn leven had. Chad keek naar Envy en wist dat hij beter zweeg. Toen beseftte hij dat ze recht in de richting van het drietal staaarde.

Envy hield haar hoofd een beetje schuin terwijl ze Trevor bestudeerde alsof ze hem niet kende. Ze vroeg zich af waarom ze met hem was beginnen te verkeren.

Ze moest toegeven dat hij er goed uitzag. Een lekkere hapklare brok was misschien nog de beste beschrijving. Hij zag er met zijn zwevende zandkleurige haar, zijn gouden huid en grijsblauwe ogen een beetje uit als een typische surfer uit California. Hij was van kop tot teen aflikbaar en ze had al veel plezier met hem beleefd.

Maar eenmaal je zijn mooie uiterlijk aan de kant schoof, bleef er niet veel over om als meisje echt op te vallen. Het enige dat

dan nog restte was een een universiteitsjochie die geboren was met een gouden lepel in zijn mond. Hij was inderdaad heel attent wanneer hij in de buurt was, maar hij kon zomaar van de radar verdwijnen, soms dagen na elkaar.

Het enige andere positieve dat ze over hem kon zeggen was dat hij nogal geil van aard was en dat hij haar enkele van de beste momenten uit haar leven had geschonken.

Om te denken dat ze echt geloofde dat hij van haar hield... dat toonde maar al te duidelijk aan hoe weinig ze van mannen afwist. Om eerlijk te zijn was ze het gewoon beu om alleen te zijn, maar dat was geen goede reden om met een kerel uit te gaan die haar niet respecteerde.

Ze zuchtte vol verlangen toen ze zag hoe hij de kont van het meisje vastgreep dat tegen hem aanplakte, maar ze besepte dat ze geen greintje jaloezie voelde. Zou ze in plaats van een beetje gekwetst niet ongelooflijk nijdig moeten zijn als ze echt van hem hield? Wat haar nog het meest irriteerde was dat hij loog over dat hij alleen maar haar wilde.

Jason had vanop zijn barstoel nabij de deur zitten kijken tot Envy de club binnenkwam. Hij wist dat ze zou komen en was niet verbaasd om te zien dat Chad haar vergezelde. Hij gunde hen een beetje tijd om rond te kijken en grijnsde genoegzaam toen hij de spanning in Envy's schouders opmerkte en wist dat ze haar flirtende vriendje op de dansvloer had opgemerkt.

Hij had de laatste paar maanden geprobeerd om zijn jaloezie te verbergen en hij wilde haar geen kwaad doen, maar dit was

nodig om haar van bij Trevor weg te houden. Het was voor haar eigen bestwil.

Jason lachte terwijl hij zich terug tot Kat wendde, de sexy barmeid met wie hij aan het praten was. "Ik heb je toch gezegd dat ze zouden komen." Hij knikte in de richting van Envy en Chad.

Hij was hier al meer dan een uur, maar nadat hij gezien had hoe Trevor Envy bedroog was de zin om zich in de menigte te mengen verdwenen. Hij was verveeld geraakt en begon met Kat te praten om de tijd te doden. Hij had haar zelfs verteld over Envy's ontrouwe vriendje.

"Dus dat is je beste vriend en zijn zus?" Kat bekeek het koppel, maar haar interesse leek vooral op de politieagent gericht. Als Jason haar niet had verteld dat Chad een agent was, dan had ze het nooit kunnen vermoeden. Hij was bloedgeil.

Ongeveer een meter vijftig met zongebruinde huid en bruin haar met een gouden schijn. Het was een beetje langer dan het gebruikelijke flikkenkapsel en het zag eruit alsof de wind het grotendeels opzij had geblazen, waardoor hij een nogal wild voorkomen kreeg. Ze merkte dat ze hem vergeleek met Quinn en knipperde met haar ogen toen ze doorhad dat ze het opnieuw had gedaan. Ze keek terug naar Jason en wist dat ze allebei over hun oude vlammen moesten zien te geraken als ze niet het risico op eeuwige brandwonden wilden lopen.

"Hij ziet er niet uit als een flik," zei Kat terwijl ze naar Chad loerde en zich afvroeg of hij iemand had. Jason had er niets

over gezegd.

â##Tja.â## Jason zette bijna een pruillip op toen hij merkte hoe ze naar Chad keek. Hij schudde zijn hoofd. â##Ik ben binnen enkele minuutjes terug.â##

Hij dronk de rest van zijn drankje op, gleeed van de barstoel en liep op zijn vrienden af. Toen hij de afstand overbrugd had, legde hij zijn hand op Envyâ##s schouder. Hij bracht zijn lippen tot vlak naast haar oor en fluisterde: â##Heb je zin om te dansen?
â##

Envy lachte zonder zich om te draaien. â##Wees daar maar verdomd zeker van!â## riep ze uit, vloog de dichtstbijzijnde trap af en liet Jason bij Chad achter, met zijn hand die nog steeds rustte op een ingebeelde schouder. Hij was verrast toen hij Chad hoorde lachen.

â##Verdomme,â## zuchtte Jason terwijl hij haar naar beneden zag lopen.

Chad gaf Jason uit medelijden een schouderklopje, leidde hem terug naar de bar en leunde ertegenaan. â##Laat het je dag niet verpesten. Ik denk dat Envy op dit moment slechts aan een iets denkt en dat is wraak.â##

Hij keek naar het meisje achter de bar en vergat even dat Jason daar was. Ze zag er goddelijk uit met haar bruine huid en lange donkere haar dat over haar schouders helemaal tot aan haar heupen viel. Haar ogen waren net het tegenovergestelde; lichtblauw met een zeer dikke zwarte kring ronde de lichte irissen.

â##Gewoon iets met prik,â## zei hij en voelde dat het haar volle lippen waren die zijn blik naar zich toetrokken.

â##Drink je vanavond niet?â## vroeg Jason en probeerde niet naar Chad te kijken terwijl die antwoordde zonder zijn ogen van Kat af te wenden. Waarom hielden alle meisjes zo van flikken?

â##Nee, ik heb het gevoel dat het beter is dat ik nuchter blijf. Ik heb het niet zo voor Trevor, dus ik heb mijn taser als speeltje gegeven aan Envy.â## Chad wist zijn ogen lang genoeg van het meisje af te houden om eens naar Jason te grijnzen. â##En ik heb met de politiewagen gereden.â## Hij wist dat Jason tussen de lijntjes zou kunnen lezen.

Jason verwijderde zich plotseling van de bar en vergaf het zijn vriend dat hij zoâ##n meisjesmagneet was. â##Dat wil ik voor geen geld ter wereld missen!â## Hij liep teug naar de reling en Chadâ##s gelach klonk achter hem.

â##Wel, dat zijn dan twee mensen die ik vanavond blij heb gemaakt,â## knipoogde hij tegen Kat, wel wetende dat ze alles had gehoord. Hij betaalde voor zijn drankje. Het was beter dat hij ging kijken wat Envy van plan was.

Kat knikte toen Chad haar een briefje van twintig gaf en zei dat ze het wisselgeld mocht houden. Toen ging hij bij Jason gaan staan. Die twee kerels vormden een gevaar voor vrouwelijke hormonen. Jason had lang, zandkleurig haar en het gezicht en het lichaam van een Baywatch model.

Ze had gezien dat de meeste meisjes die passeerden probeerden om zijn aandacht te trekken. Jason leek geen van

hen op te merken en zag eruit alsof hij volledig opging in zijn eigen gedachten tot hij haar over Chad, zijn beste vriend, was beginnen te vertellen en over het meisje waar ze beiden zo beschermend over waren.

Dat miste ze, iemand anders dan haar broers die haar beschermden. Ze knipperde langzaam met haar ogen, dwong het beeld van Quinn uit haar hoofd en concentreerde zich op het huidige probleem.

Het was de opmerking over de taser die geholpen had om niet meer aan Quinn te denken. Kat besliste om haar broers te waarschuwen voor deze nieuwe vorm van entertainment die op het punt stond los te barsten. Ze hadden de laatste tijd al genoeg problemen door de reeks moorden die rond de club plaatsvonden. Het laatste wat ze nodig hadden was nog meer slechte reclame.

Chad leunde een beetje over de reling op zoek naar Envy. Gelukkig waren de kooidansers er nog steeds, waardoor de schijnwerpers het gemakkelijker maakten om haar te vinden. Toen hij Jason zacht hoorde kreunen, volgde hij Jason's blik en zag dat ze temidden van meerdere kerels stond te dansen, dichtbij de gloed van de spotlight die op de kooi gericht was. Hij fronste, kneep zijn ogen dicht en vroeg zich af wat ze van plan was.

Ze kijkt tenminste in de richting van Trevor. En nog zoiets, bedankt voor het telefoontje, zei hij met een serieuze stem, ik heb zitten wachten tot zoiets zou gebeuren.

Jason haalde zijn schouders op. Het was niet voor mij,

maar voor haar. Ze verdient beter dan hem.## Hij probeerde te glimlachen terwijl hij toekeek met het besef dat ze nu single was. Maar het beeld van alle andere kerels die haar aandacht probeerden te trekken zorgde ervoor dat zijn glimlach een vleugje triestheid kreeg.

Hoofdstuk 2

Envy voelde de hitte als een tweede huid over haar heen glijden terwijl ze de trap afliep. Ze probeerde haar gespannen spieren te ontspannen en betrad de dansvloer. Ze zette enkele stappen in de richting van Trevor en had het gevoel alsof ze zich middenin een mosh-pit van seks bevond. Vingertoppen raakten haar naakte huid aan en onbekende lichamen wriemelden tegen dat van haar.

De dansvloer was donkerder dan in de andere clubs die ze had bezocht of waar ze werkte en ze hield wel van dit soort privacy. In plaats van individuele koppels die aan het dansen waren, leek dit meer op een orgie van warme lichamen. Ze voelde de verandering in de stemming en hief langzaam haar handen op waardoor haar eigen vingertoppen in de duisternis onbekende mensen aanraakten. De adrenalinekick die volgde bonkte door haar heen zoals de beat van de zweele muziek.

Ze keek er niet naar uit om Trevor te confronteren en nam even de tijd om haar ogen te sluiten en simpelweg met de muziek, die alleen kon worden omschreven als het gemanifesteerde geluid van de lust, mee te bewegen.

Toen ze de vluchtige aanrakingen stoutmoediger voelde worden, opende Envy haar ogen en beseftte dat ze stond te kijken naar meerdere mannelijke bovenlichamen. Sommigen toonden ontblootte huid doorheen niet dichtgeknoopte hemden

en sommigen waren bedekt met strakke stoffen, waardoor ze net zo verleidelijk waren.

Ze werd een beetje onstuimig, zette een paar stappen achteruit en vond het niet erg dat de lichamen haar in de verleidelijke dans volgden. Ze voelde het koude ijzer van de danskooi tegen haar rug en keek er langzaam naar op. Haar ogen boorden zich in die van de kerel binnenin de kooi terwijl hij het meisje dat bij hem was op haar knie in een onderdanige houding dwong.

De hele zaal leek te vervagen toen hun blikken elkaar even vasthiielden. De manier waarop hij naar haar keek gaf Envy het gevoel dat zij diegene was die domineerde. Hij had ijzige blauwe ogen met een zeer dikke kring rond de irissen. Ze had nog nooit zulke fascinerende en intense ogen gezien. Ze zou er uren in hebben kunnen kijken en nog steeds meer willen. Dat beangstigende haar.

Zijn blik gaf Envy het gevoel dat hij wist hoe ze er naakt uitzag. De manier waarop zijn ogen over haar lichaam kropen en op bepaalde plaatsen bleven hangen gaf haar het gevoel alsof zijn handen diezelfde plaatsen betastten. De drang om zichzelf tegen de tralies van de kooi te werpen en hem te smeken om haar hard en vlug te nemen was bijna te intens om te weerstaan.

Envy dwong haar blik weg van het alles dominerende zicht en probeerde zichzelf te overtuigen dat ze de dansvloer kon verlaten wanneer ze dat maar wilde.

Trevor had het niet echt naar zijn zin, ook al probeerde hij om zich door de dans mee te laten voeren en zo goed mogelijk in de

omgeving op te gaan. Maar hete meisjes en dansen waren niet de echte reden waarom hij hier was. Hij hield zijn blik op de kerel in de kooi gericht, want die was zijn echte doelwit.

De kerel noemde Devon Santos en hij was de laatste persoon die samen met Kelly Foster gezien was, het 20-jarige meisje dat vorige week in een aangrenzend steegje dood was teruggevonden. De laatste nacht van haar leven had ze met Devon in diezelfde kooi gezeten.

Tot nu toe had hij ontdekt dat het slachtoffer nog maar net gestopt was met werken op de boulevard in een club die Nachtlucht heette. Ze had slechts een nacht in de Maandans gewerkt de nacht dat ze stierf. En haar dood was niet het enige dat hij probeerde uit te zoeken, maar het was een spoor. Wie haar lichaam gedumpt had, had ervoor gezorgd dat het dicht bij de poerna en de jaguars lag als een geschenk.

Devon was mede-eigenaar van deze club, samen met zijn twee broers Nick en Warren en hun enige zus Kat. Het gerucht deed de ronde dat de twee clubs een stille vete met elkaar uitvochten en dat de twee families rivalen van elkaar waren geworden sinds beide vaders meer dan tien jaar geleden waren verdwenen.

Trevor's ogen vernauwden zich tot spleetjes, want hij kende de echte reden achter de vijandigheid tussen beide clubs. Dit waren geen normale clubs; ze werden uitgebaat door en waren in het bezit van gedaanteverwisselaars. De club waar Kelly had gewerkt was in het bezit van weerpoema's. Ze was daar weggegaan om hier te komen werken voor de weerjaguars. De

volgende dag werd ze dood aangetroffen. Dat was te veel om te negeren.

Er zou paniek uitbreken moesten de mensen weten dat er gedaanteverwisselaars in hun midden leefden, maar zij maakten al zo lang deel uit van de maatschappij en het geheim was nog niet uitgelekt. Zolang ze zich aan de wetten van het menselijke ras hielden was er geen behoefte om massahysterie te creëren door hun bestaan openbaar te maken. De geest van de mensen zou terug naar de middeleeuwen gekatapulteerd worden moest dit ooit gebeuren.

De manier waarop het geheime paranormale commando van de CIA hiermee omging, was vergelijkbaar met hoe ze ufo's en buitenaardse ontmoetingen behandelden: door te liegen, te verbergen en te verdoezelen. Er bestonden veel ergere zaken dan gedaanteverwisselaars, die eigenlijk goed bij de mensheid pasten; andere, gevaarlijkere wezens waar mensen slechte griezelfilms over maakten of nog geen weet van hadden.

Maar toen mensen vermist werden en dood werden teruggevonden, moest zijn team uitzoeken wat er aan de hand was.

Trevor liet zijn blik volgen toen hij zag hoe Devon het meisje in de kooi negeerde en dichterbij de tralies ging staan om naar iemand onder hem te kijken. Toen hij Envy omringd door een krioelende massa kerels tegen diezelfde kooi zag leunen, voelde hij onmiddellijk hoe zijn bloeddruk steeg.

Wat deed zij hier in godsnaam? Zonder erover na te denken

liet hij zijn danspartners voor wat ze waren en baande zich een weg door de menigte naar haar toe.

Devon gromde diep in zijn keel toen het meisje dat zijn aandacht had getrokken haar handen ophief om de tralies achter zich vast te grijpen. Hij kon haar warmte boven dat van iedereen anders in de club ruiken en het lonkte naar hem. Hij legde zijn handen over die van haar en liet zijn vingers doorheen de tralies van de kooi verleidelijk langs haar armen kruipen.

Net op het moment wanneer Envy op wilde kijken naar de erotische danser, greep iemand een van haar armen beet en trok haar weg van de kooi. Haar mond viel open toen ze zag wie het was. Ze was Trevor volledig vergeten! Haar verleidelijke stemming werd abrupt afgebroken en plotseling was ze terug verschrikkelijk boos toen ze terug wist waarom ze in feite naar de Maandans was gekomen om wraak te nemen.

Wat doe jij hier in godsnaam? snauwde Trevor een beetje te agressief terwijl hij haar probeerde weg van bij de kooi en buiten het gevaarlijke bereik van Devon te trekken. Indien de jaguar de moordenaar was, dan legde hij zijn volgende doelwit vast door de manier waarop hij naar haar keek.

Envy hield met haar andere hand stevig de tralies vast omdat ze er simpelweg niet van hield hoe Trevor haar behandelde. Hij gedroeg zich alsof zij het was die iets verkeerd had gedaan in plaats van hem. Ze gaf hem haar liefste glimlach en zei: Ik kwam hier om te dansen net als jij.

Trevor's perste zijn lippen samen. Hij wist dat ze hem had

zien dansen met die andere meisjes, maar wat ze niet begreep was dat hij hen slechts als dekmantel gebruikte. Hij had hen zelfs niet om hun naam gevraagd. Hij en Envy bleven gedurende verscheidene hartslagen in elkaars ogen kijken voordat hij zuchtte.

Hij boog zich naar haar toe en fluisterde vlakbij haar oor: *Ik kan het uitleggen.* Hij had haar niet willen vertellen wie hij echt was omdat hij bang was dat ze zou denken dat hij haar alleen maar gebruikte om gemakkelijk toegang te krijgen tot de bars waar ze werkte, net zoals die stomme broer van haar, Chad.

Kom op. Hij probeerde haar opnieuw weg te trekken uit Devon's broeierige gezichtsveld. Hij keek even op naar Devon en als een blik in staat was om iemand te vermoorden, dan zou hij nu een bloederige vlek op de vloer zijn geweest. Hij gaf hem precies dezelfde blik en richtte zijn aandacht dan terug op zijn vriendin.

Envy schudde haar hoofd. Ze was er zeker van dat hij met een excuus op de proppen zou komen. *Ik kwam om te dansen. Ik kan met deze aardige jongens dansen of jij kunt in beweging komen en meedoen.* Ze trok een wenkbrauw op alsof het haar niet uitmaakte.

Trevor keek langzaam over zijn schouder naar de geile kerels die nog steeds om haar heen stonden in de hoop dat ze een kans maakten. *Rot op,* zei hij tegen hen met een dodelijke intonatie terwijl hij dichterbij Envy schoof. Als ze wilde dansen, wel bij god, dan zou het met hem zijn.

Envy vroeg zich af waarom hij zich zo jaloers gedroeg nadat hij zelf zo uitdagend met twee andere meisjes had staan dansen. Je bent niet leuk. Ze liet eindelijk de tralies los en ging met haar handen over haar eigen lichaam, haalde daarbij nonchalant de taser uit de zijzak van haar rok en liet haar handen dan over zijn ribben glijden.

Devon richtte zich volledig op en keek neer op het kleine roodharige meisje dat meer dan alleen zijn aandacht had getrokken. Hij hield niet van de geur van de kerel die haar probeerde op te eisen. Hij rook naar oud buskruit en dat betekende dat hij ergens op zijn lichaam een wapen had verborgen. Hij reikte uit, deed de kooi open en zei tegen de danseres dat ze een pauze moest nemen.

Devon raakte met een vinger zijn oor aan en luisterde hoe zijn broer hem via de bijna onzichtbare intercom informeerde dat het meisje naast de kooi een taser had en van plan was om die te gebruiken op een kerel. Hij keek naar de overkant van de dansvloer in de richting van de blacklight die de treden verlichtte waar Nick stond, klaar om tussen te komen moest het nodig zijn.

Het was de stem van Warren geweest via de intercom, dus Devon wist dat zijn oudste broer hem in de gaten hield op een van de camera's met nachtzicht die onder de lichtbrug boven hem hingen.

Devon keek terug neer op haar smalle handen die nu het lichaam van de kerel betastten en hij voelde de plotseling drang om het hoofd van die kerel eraf te rukken. Tot hij een stukje

zilver zag glinsteren terwijl haar hand in de richting van de zijn heup ging. Zijn lippen vertrokken tot een onzichtbare glimlach en hij besliste om nog niet in te grijpen.

“Laat mij dit afhandelen,” fluisterde Devon in de intercom.

Chad en Jason glimlachten naar elkaar in de wetenschap dat het op het punt stond om te gebeuren en bewogen zich dan in de richting van de trap die naar de dansvloer leidde.

Trevor beseftte opeens dat Envy hem ook niet verteld had dat ze naar hier zou komen, dus waarom voelde hij zich zo schuldig? “Ik vroeg je wat je hier doet,” herhaalde hij terwijl hij zich tegen haar aanleide. Deze keer was zijn stem standvastig. Een slechte keuze. Hij verdwaalde bijna in zijn gedachten toen het meeste van zijn bloed naar zijn kruis stroomde, waardoor hij voor de eerste keer sinds hij hier in deze club was een stijve kreeg.

Envy duwde haar lichaam verleidelijk tegen dat van hem aan zodat ze de mogelijkheid zou hebben om heel snel achteruit te stappen. “Ik kwam hier om je iets te geven,” antwoordde ze en centreerde alle geile verlangens die ze op de dansvloer had gevoeld in haar blik om hem af te leiden.

“Ik hoop dat het past met wat ik voor jou heb,” kreunde Trevor terwijl hij voelde hoe haar hand zijn kruis vastgreep.

“Tijd om dat te ontdekken,” siste Envy. Ze duwde de taser tegen zijn bonkende erectie en sprong achteruit toen er een spasme door hem heen trok en hij geluidloos op zijn knie viel. “Oeps!” Envy liet de taser snel terug in haar zak vallen

voordat ze zich omdraaide om weg te lopen in de andere richting. Het laatste wat ze wilde was dat ze daar nog steeds stond op het moment dat Trevor de kracht vond om terug recht te staan.

Envy baande zich een weg over de donkere dansvloer toen iemand haar arm stevig vastgreep. Omdat ze dacht dat het haar broer was, keek ze niet op en liet zich gewillig leiden. Net op het moment dat ze opkeek, schoof een kleine deur open en werd ze naar binnen geduwd.

Envy had nauwelijks de tijd om zich om te draaien voordat de deur achter haar dichtgleed en op slot werd gedaan. Een zacht licht scheen van bovenaf neer op verscheidene tv-monitors en op de man die in de kooi had gezeten. Ze opende haar mond om iets te zeggen, maar hij onderbrak haar.

Ik dacht dat het misschien beter was om vanuit de veiligheid van mijn kantoor te kijken naar wat je hebt gedaan, grijnsde Devon terwijl hij naar een van de schermen wees.

Envy loerde naar het scherm met de gedachte dat ze zou lachen als ze Trevor zag die zijn kruis vasthielt, maar in plaats daarvan vond ze het echt erg voor hem. Het voelde aan alsof haar hart enkele centimeter naar beneden was gevallen. Door de pijn te zien die hij ervaarde, was ze plotseling blij dat er geen geluid uit het scherm kwam, want ze was er zeker van dat ze niet wilde horen wat hij zei.

Ze keek in stilte toe hoe Chad en Jason uit de menigte opdoken en hem terug recht hielpen. Ze kon niet uitmaken wat er werd gezegd, maar toen ze zag hoe Trevor Chad met meer kracht

wegduwde dan verwacht kon worden van iemand die enkele seconden geleden was getaserd, schoten haar ogen in de richting van de deur en maakte ze zich klaar om terug naar buiten te lopen voordat een van hen gewond zou geraken.

Ze zag hoe de danser, die tussen haar en deur stond, waarschuwend zijn hoofd schudde en dus keek ze maar terug naar het scherm. Ze was verbaasd om te zien hoe het Jason was die Trevor met een armklem vastgreep terwijl Chad hem in de handboeien sloeg.

Ze was kwaad op zichzelf omdat ze zo kinderachtig was geweest en begon in de richting van de deur te lopen zodat ze Chad kon zeggen dat hij Trevor moest laten gaan. Weer greep de hand haar arm vast. Ze keek ernaar en weigerde om hem in de ogen te kijken, want het was duidelijk dat zij de oorzaak was van dit alles. Het schuldgevoel deed haar kwaadheid alleen maar toenemen en daardoor voelde ze hoe ze weer wat moediger werd.

###Denk je echt dat dit een goed idee is nadat je me die kerel hebt zien taseren?### Ze dwong haar blik in de richting van de zijne en probeerde niet naar adem te snakken door de impact. Nu dat ze zo dicht bij hem stond waren zijn ogen nog wonderbaarlijker dan ze door de tralies van de kooi had kunnen zien.

###Wie die kerels ook zijn, je zou ze hem beter naar buiten laten brengen voordat je terug gaat dansen,### waarschuwde Devon weer terwijl hij het vuur in haar ogen zag opflakkeren. Hij kon de haartjes op haar armen bijna overeind zien staan door de

drang om de kerel te gaan redden die ze zopas had verwondâ#! maar hij was niet van plan om haar te laten gaan. â###Hoe heet je?â##

â###Waarom?â## Envy trok haar arm uit zijn greep. â###Zodat je ervoor kunt zorgen dat de eigenaars me niet meer toelaten in de club?â##

â###Onwaarschijnlijk,â## gromde Devon, somber door de gedachte. â###Maar het is misschien beter dat je die taser de rest van de nacht in je zak houdt.â## Hij zag hoe ze terug naar het scherm keek. Haar slachtoffer was verdwenen.

â###Verdomme,â## zuchtte Envy inwendig terwijl ze achteruit tegen de deur leunde en de vibraties van de muziek door het hout voelde bibberen. Ze beet op haar lip en wist dat ze te ver was gegaan. Ze herinnerde zich de andere reden waarom ze vanavond naar de Maandans was gekomen en vroeg zich af of dit het juiste moment was om naar een job te vragen. Waarom niet gewoon door de zure appel heen bijten? In gedachten haalde ze haar schouders op. â###Weet je soms niet of ze hier nog iemand zoeken?â##

Devon kon de langzame glimlach die op zijn lippen verscheen niet tegenhouden. Wat hij er niet voor over zou hebben om haar even in de kooi te hebben zodat hij kon proberen om dat vuur in haar ziel te doven. â###Dans je?â## vroeg hij hoopvol.

Envyâ##s ogen werden groter zich toen ze terughdacht aan hoe ze hem in de kooi had gezien en ze voelde hoe haar dijen in vlammen opgingenâ#! maar haar kaken jammer genoeg ook.

“Nee,” fluisterde ze, een beetje te hees, “ik dans niet, maar ik doe de bar in enkele andere clubs hier in de stad en was van plan om te solliciteren nu ik hier ben.”

“Jammer,” grijnsde Devon terwijl hij naar voren stapte en een lade van het bureau opentrok. Hij haalde er een sollicitatieformulier uit en gaf het haar. Ze had hem nog steeds haar naam niet verteld, maar als hij haar het formulier kon laten invullen, dan zou hij alle informatie hebben die hij nodig had. Hij wilde er ook zeker van zijn dat ze niet in de Nachtlucht had gewerkt.

Hij was het beu dat ze mensen naar hier stuurden om rond te neuzen. Het was Quinn die een einde gemaakt had aan de vriendschap tussen de poema's en de jaguars, dus wat hem betraf moesten de poema's hen verdomme met rust laten.

Iemand in de Nachtlucht had de laatste persoon die ze hadden aangenomen naar hier gestuurd en nu dat ze vermoord was teruggevonden, dachten de poema's dat ze in de Maandans antwoorden zouden vinden, net als de flikken. Het was zijn pech dat ze de enige nacht dat ze hier had gewerkt vroeg om met hem in de kooi te worden gestoken en dat ze diezelfde nacht was vermoord.

Devon wist dat de enige manier om haar langer te laten blijven was door haar te geven wat ze wou en hij trok de stoel vanonder het bureau. “Je mag het nu invullen. Misschien heb je tegen het einde van de nacht een nieuwe job.”

Envy ging zitten en keek met een frons terug op naar het

scherm. â##Denk je dat de eigenaar me Trevor heeft zien taseren?â## Ze beet op haar onderlip terwijl ze zich probeerde voor te stellen hoe het eruit moest hebben gezien. â##Ik wou echt dat ik dat niet had gedaan.â##

Devon leunde over haar stoel alsof hij met haar meekeek naar de monitor. Zijn lippen kwamen heel dicht bij haar oor. â##Stel dat de eigenaar het wel gezien had en je daarover aansprak, wat zou je dan zeggen?â## Hij ademde langzaam uit terwijl haar geur om hem heen sloeg en zijn bloed verhitte.

Envy begon haar hoofd om te draaien om hem aan te kijken, maar stopte halverwege. De gevoelens die zijn nabijheid bij haar veroorzaakte verspreidden zich van haar schouder tot in de zijkant van haar hals. â##Ik was gewoon gemeen,â## fluisterde ze en voelde warmte opborrelen rond haar bekken. Deze kerel was gevaarlijk voor haar zintuigen. Ze wist niet of ze zich moest omdraaien om hem te likken of het op een lopen moest zetten.

De hoek van Devonâ##s mond neigde naar een glimlach, maar hij verroerde zich niet. â##Dus jij tasert jongens zomaar zonder reden?â## Hij rook hoe ze opgewonden werd en al snel zat zijn broek oncomfortabel strak.

â##Nee.â## Envy greep naar een pen en begon het formulier in te vullen. Ze was blij met de afleiding. â##Alleen jongens die het echt verdienen,â## antwoordde ze, hoewel ze er niet over wilde praten.

Devon richtte zich volledig op en verzette zich tegen de drang op haar uit de stoel te trekken en voor zich op het bureau te zetten.

Hij was haar zijdeachtige haar dat over de achterkant van de stoel hing nu al tussen zijn vingers aan het wrijven.

Hij bleef stil terwijl ze het sollicitatieformulier invulde en las over haar schouder elk woord mee. Envy Sexton. De clubs van de poema's en de vampiers kwamen gelukkig niet voor in de uitgebreide lijst van plaatsen waar ze al had gewerkt. Hij wist dat hij er met slechts enkele telefoontjes voor kon zorgen dat ze veel vrije tijd zou krijgen om bij hem te komen werken. Hij was van plan om deze wilde kat met niemand anders te delen.

Envy werkte het formulier af en maakte aanstalten om recht te staan, maar Devon plaatste zijn handen op haar schouders om haar tegen te houden. Hij greep het papier vlug vast en liep naar de deur.

Devon reikte naar de deurknop, maar stopte toen. "Blijf hier. Ik ben meteen terug met het antwoord."

"Hoe heet jij?" vroeg Envy en vroeg zich af waarom ze het papier niet gewoon zelf aan de eigenaar mocht geven. Misschien kon ze zo zelfs het interview al achter de rug hebben.

"Devon Santos," antwoordde hij en verdween door deur voordat ze hem kon tegenhouden.

Hij wist dat Nick vlak achter de deur stond te wachten, want hij kon hem ruiken. Hij overhandigde het papier aan Nick en stelde hem van de situatie op de hoogte. "We hebben een nieuwe barmeid." Hij wachtte terwijl Nick het papier bekeek en wist dat hij naar dezelfde dingen zocht waarop hij zelf al had gecontroleerd.

Nick was enkele groupies en een vampier, die erin geslaagd waren om de club te betreden, op het spoor gekomen en het had zijn stemming vannacht grondig om zeep geholpen. Hij had een hekel aan vampiers en aan alle mensen die zo stom waren om met hen om te gaan. Omdat hij geen enkele aanwijzing vond die erop wees dat dit meisje met hen in verband kon worden gebracht en omdat hij de opwinding die ze bij haar broer teweegbracht kon ruiken, besliste Nick om Devon zijn eigen zaakjes te laten afhandelen.

Uiteindelijk gaf hij het formulier terug. "Zeg tegen haar dat ze de taser thuis moet laten." Nick keek een ogenblik naar zijn broer voordat hij eraan toevoegde: "Kat zei dat die kerel die ze getaserd heeft haar vriendje is en dat die gast die hem in de boeien sloeg haar broer is."

"Dat vriendje van haar had een pistool op zak. Ik kon het ruiken." Devon haalde zijn schouders op terwijl zijn ogen zich tot spleetjes vernauwden. "Misschien stelde hij als vriendje niet veel voor."

"Je kunt beter voorzichtig zijn met haar." Nick schudde zijn hoofd. "Als je haar echt wilt, dan ben jij verantwoordelijk om haar onder controle te houden terwijl ze hier is." Nick knarste zijn tanden op elkaar toen hij een vleugje vampier rook. Zonder nog een woord te zeggen liep hij weg, terug de trap op naar boven.

Envy keek nerveus in het rond en zag een lift die ze nog niet eerder had opgemerkt. Een van haar wenkbrauwen ging een

beetje omhoog toen ze zag dat er in plaats van een simpele knop een toetsenpaneel had. Ze tikte met de pen op het bureau en vroeg zich af hoe lang ze zou moeten wachten. Ze moest nog steeds zien uit te vissen of Chad Trevor echt gearresteerd had of hem gewoon gedwongen had om de club te verlaten.

Ze staaarde terug naar het bureau en probeerde even aan iets anders te denken. Ze was een geboren speurder net als haar broer, hoewel Chad dat feit probeerde te verdoezelen. De waarheid was dat Chad een geweldige detective zou zijn. Hij vertelde aan iedereen dat hij slechts een gewone politieagent was, maar niets kon verder van de waarheid zijn. Hij stond aan het hoofd van het SWAT-team.

Ze keek neer naar het papier dat ze zonder te beseffen had vastgenomen. Het was een leveringsbewijs. Haar blik gleed langs de facturatiegegevens naar de naam vanonder. Ze sloeg het blad papier terug neer op het bureau. Devon Santos! godverdomme. Hij was een van de eigenaars en had haar doen denken dat hij slechts een danser was.

Op dat moment werd de deur van het kantoor opgeduwd en kwam Devon terug binnen. **Wanneer wil je beginnen?**

Nick haastte zich over de dansvloer en dan de trap op die naar de ingang leidde. Hij duwde de deur met meer kracht open dan nodig was en bekeek een man die voorbij de bewaking probeerde te komen. Omdat de meeste buitenwippers gedaanteverwisselaars waren, konden ze een vampier ruiken

zonder dat er uiterlijke tekens waren.

Het gevoel voor mode van de gemiddelde vampier in deze stad leek beïnvloed te zijn door de goth-gemeenschap. Toch hadden er tijdens de laatste paar maanden een stuk of tien geprobeerd om met zakelijke pakken of in gewone clubkledij binnen te geraken. Dat was de reden waarom ze tegenwoordig zo op geur afgingen in plaats van op voorkomen. Regel nummer een: er mochten geen vampiers naar binnen zonder de toelating van de eigenaar.

“Wat heb je hier te zoeken?” vroeg Nick en hij probeerde professioneel te klinken omwille van het menselijke publiek. De man hield zijn hoofd schuin en lachte op een ziekelijke manier waardoor Nick’s maag zich omkeerde.

“Ik zou graag naar binnen gaan,” zei Raven terwijl zijn pupillen groter werden en hij al zijn krachten aanwendde om iedereen te beïnvloeden die vatbaar was voor de dwangspreek van de vampiers.

Nick bekeek hem van kop tot teen. De kerel had zwart haar dat over zijn gezicht hing met fluoroze puntjes. Hij was jong, waarschijnlijk nog niet eens vijftientig, met een zeer bleke huid en zware eyeliner rond zijn ogen. Zijn lippen waren met zwarte lippenstift opgedaan en zelfs zijn nagels waren zwart geverfd.

“Het spijt me, mijnheer,” Nick stond stokstijf en keek naar elke beweging van de vampier. Grootte en leeftijd deden er niet toe; vampiers waren gevaarlijk en mochten nooit worden onderschat.

“Raven, mijn naam is Raven,” antwoordde de man. Hij vroeg zich af hoe ver je een jaguar kon uitdagen.

“Sorry Raven, we zitten vol,” legde Nick uit terwijl hij met zijn vingers de tweeloops omklemde die diep in de zak van zijn leren vest zat. Het pistool bevatte uitgeholde zilveren kogels die gevuld waren met wijwater. Zijn lippen vertrokken zich tot een sadistische glimlach toen hij het houten lemmet van het uitbeenmes voelde dat aan zijn onderarm was vastgemaakt.

“Waarom staan al deze mensen dan nog steeds in de rij?” vroeg Raven. Hij zag hoe de gouden tint in de irissen van de jaguar zich begon te verspreiden.

Nick glimlachte maar het voelde aan alsof zijn tanden over elkaar schuurden. “Ze hebben gereserveerd.”

Raven’s ogen blonken in het gedempte licht en zagen er even uit alsof ze onheilspellend gloeiden door een innerlijk vuur. Nick liep de drie treden af tot op straatniveau en zette zichzelf tussen Raven en de mensenmenigte. Toen boog hij zich naar Raven’s oor toe.

“Ga nu weg, vampier,” fluisterde hij met een koude kalmte terwijl hij de punt van de houten dolk tegen Raven’s ribben drukte zonder dat iemand het kon zien, “je komt er niet in.”

Nick richtte zich op en vouwde zijn armen voor zich zodat het slechts een snelle ruk zou vereisen om hem met de dolk te steken. “Het spijt me, mijnheer, geniet nog van de avond.”

Raven glimlachte terug, deze kleeft bijna gemoedelijk. “Oh,

dat ben ik van plan.â##

Hij draaide zich van de deur weg en begon de straat af te lopen met zijn handen diep in de zakken van zijn zwarte jeans begraven. Hij floot een onheilspellend deuntje. Toen de jaguar zich voorover had gebogen om in zijn oor te fluisteren, had Raven gezien hoe zijn meester hen voorbij was geslopen en de club had betreden. Hij had Kane al een tijdje niet meer gezien. Het was eigenlijk de eerste keer in enkele weken dat hij hem zag, hoewel hij de ogen van zijn vader al meermaals op zijn lichaam had gevoeld.

Het verbaasde Raven dat Kane bereid was om zomaar het hol van de vijand binnen te wandelen. De Meester had hem het verhaal verteld over hoe hij door de leider van de jaguars levend was begraven. Had zijn meester zelf ook een plan?

â##Ze hebben je erin geluisd, mijn meester, maar deze keer zorg ik ervoor dat het bloed aan hun handen zal kleven,â## fluisterde Raven tegen zichzelf voordat hij in de schaduwen opging. Hij wist dat hij niet te lang mocht wachten. Hij kon het bloed van zijn laatste slachtoffer nog ruiken terwijl de geur door de bries in de richting van de Maandans werd gedragen.

Kat keek toe hoe Chad en Jason het ongelukkige vriendje de club uit droegenâ#! gehandboeid. Men zei altijd dat nieuwsgierigheid gevaarlijk was, maar ze moest gewoon weten wat ze met hem van plan waren. Ook al was het maar zodat ze het zich niet de hele nacht zou afvragen.

Ze verliet de club langs een van de zijdeuren en bleef in de schaduwen terwijl ze hen volgde. Door haar versterkte zintuigen moest ze zich niet dicht bij hen bevinden om te kunnen horen wat ze zeiden.

Chad en Jason klemden Trevor tussen zijn wagen en de politieauto, zodat hij niet terug de club in kon rennen op zoek naar Envy. Chad maakte de handboeien los. Natuurlijk wist hij dat Trevor niet zonder legitieme reden gearresteerd kon worden, tenzij Trevor hem daartoe dwong.

Ik weet zeker dat jij diegene bent die haar verteld heeft dat ik hier was! snauwde Trevor naar Jason. Denk maar niet dat ik niet weet welke stijve je voor haar voelt. Je moest je er gewoon mee bemoeien, hè?

Chad stak zijn arm uit toen Jason een dreigende stap naar voren zette. Jason, ik doe de rest wel. Waarom ga je niet naar binnen om Envy te zoeken? Ik wil niet dat ze naar buiten komt voordat Trevor weg is.

Je kunt me niet verbieden om weer naar binnen te gaan. Ik ben aan het werk! snauwde Trevor zonder na te denken.

Ja, we hebben gezien waar je mee bezig was. Jason's handen balden zich tot vuisten, maar toen Chad hem gevat aankeek wist hij dat hij naar binnen moest gaan indien hij niet wilde dat er nog iemand in de boeien zou worden geslagen. Hij draaide zich om en riep nog een opmerking over zijn schouder, gericht naar Trevor. Je kunt ons op de dansvloer vinden! dicht tegen elkaar aan geplakt.

Trevor schoot naar voren, maar Chad duwde hem terug tegen de wagen. Tot Chad's verbazing was Trevor veel sterker dan hij eruitzag en het kostte hem betrekkelijk veel moeite. "Ik heb je gewaarschuwd dat je niet met mijn zus moest neuken tenzij je haar vertelde wie je echt bent en waarom je altijd in clubs rondhangt. Verdomme kerel, Envy denkt dat je een studentje bent. Als je indruk op haar wou maken, dan had je haar maar de waarheid moeten vertellen. Het enige waar ze niet mee overweg kan is een leugenaar. Vooral als er tegen haar wordt gelogen."

Kat concentreerde haar blik op Trevor. Wat betekende dat allemaal?

"Jij weet net als ik dat als ik haar vertel dat ik undercover werk, ze zich altijd zal blijven afvragen of ik haar alleen maar gebruikte wanneer ik met haar uitging," riep Trevor terwijl hij zich oprichtte. Toch probeerde hij niet om terug naar de club te gaan. Als hij zijn echte kracht zou gebruiken, dan zou Chad dood zijn en Trevor geen moer beter dan de mensen waar hij jacht op maakte.

Die kennis hielp om hem lang genoeg te kalmeren om zijn dierlijke instincten in te tomen, maar hij kon er niet aan doen dat hij zich nog steeds enorm pissig voelde. "Ze heeft me verdomme getaserd!"

"Dat heb je verdiend omdat je achterbaksen niet te vertrouwen bent. HÃ©, dat krijg je nu eenmaal als je de waarheid niet vertelt. Jouw avond zit erop, tenzij je een beetje in een andere bar wilt gaan ronddolen. Envy heeft die taser

trouwens nog steeds bij zich,â## grijsde Chad. â##Mijn advies voor jou is dat je haar de rest van de nacht met rust laatâ# of nog beter, de rest van haar leven als je niet eerlijk met haar wilt zijn.â##

Trevor ontblootte zijn tanden, maar zei niets meer. Chad kon hem niet dwingen om bij Envy uit de buurt te blijven, maar haar laten afkoelen was waarschijnlijk geen slecht idee.

â##Ok, maar dat daar,â## hij wees naar de club, â##is geen veilige plaats voor je zuster om rond te hangen en dat weet je!â## Hij snokte het autoportier open en dwong Chad een stap achteruit te zetten om er niet door geraakt te worden. Hij sloeg de deur achter zich dicht en het duurde slechts enkele seconden voordat hij met de geur van brandend rubber over de parkeerplaats scheurde.

Toen hij ver genoeg was en wist dat Chad de autolichten niet meer kon zien, greep Trevor zijn mobieltje vast en toetste het nummer in van iemand die nog bij hem in het krijt stond. Hij zette zich bij de eerste winkel die hij tegenkwam aan de kant en parkeerde zich achter een vrachtwagen waar hij niet zou worden opgemerkt.

Het frustreerde hem dat hij haar daar moest achterlaten nadat hij Devon op die manier naar haar had zien kijken. En ook al bestond de mogelijkheid dat Devon niet de moordenaar was, toch beloofde die blik niet veel goeds. Dus Chad dacht dat hij hem de baas kon wanneer het op Envy aankwam, hÃ©? Wat zou hij ervan vinden wanneer hij ontdekte dat hij de zwakkere was? En

hij zou ook iets voor Jason regelen terwijl hij bezig was.

Kat verborg zich dieper in de schaduwen toen Chad zich omdraaide en in haar richting keek. Ze fronste en wist dat het onmogelijk was dat hij haar zag; hij beschikte niet over nachtzicht zoals de gedaanteverwisselaars. Ze blies haar haren weg van voor haar ogen en wachtte terwijl hij in haar richting bleef staren. Ze zuchtte toen hij zich eindelijk omdraaide en weer de club binnenging.

Trevor was dus een undercover flik en Chad's zuster wist er niets van; en Jason duidelijk evenmin. Wat bleef hangen was dat Trevor gezegd had dat hij hier was om aan een zaak te werken. Kat klemde haar tanden op elkaar en wist dat het met de moorden te maken moest hebben. Ze moest Warren zeggen dat hij zich diende te haasten om uit te vinden wie er een spoor van bloed achterliet. Voordat zij de schuld zouden krijgen.

Envy stond langzaam op en vroeg zich af waarom Devon niet gewoon toegaf dat hij de eigenaar was en haar zelf kon aannemen als hij dat wilde. Ze haatte het wanneer mensen tegen haar logen, maar ze kende hem niet en hij was haar niets verschuldigd, dus ze slikte de woorden die ze wou zeggen terug in. Jammer dat ze daar niet zouden blijven.

Dat was verschikkelijk snel. Ze keek hem verwachtingsvol aan en kruiste haar armen voor haar borst.

Ik heb een goed woordje voor je gedaan. Af en toe luisteren ze eens naar me. Devon keek haar nieuwsgierig aan

en rook hoe haar geur veranderde. Ze was kwaad op hem. Het rook verrukkelijk.

“Misschien omdat jij de eigenaar bent?” Envy’s glimlach verdween.

Dus daarom was ze kwaad. Ze hield er niet van als iemand iets voor haar verborgen hield. Hij zou dat in gedachten houden. Devon bracht zijn hoofd langzaam met een lichte buiging naar beneden. “Ik ben slechts een van de eigenaars. Ik, mijn twee broers en mijn zus zijn allemaal eigenaars. We proberen samen te beslissen of we nieuwe mensen aanvaarden.”

Envy keek hem aan en voelde zich plotseling slecht. “Het spijt me. Ik bedoelde niet om” Ze zuchtte en liet haar armen zakken.

“Je taser is gelukkig in je zak gebleven,” lachte Devon in de hoop de stemming een beetje op te beuren.

Envy bloosde en voelde de behoefte om zich uit de voeten te maken voordat ze zichzelf nog belachelijker zou maken. “Ik werk meestal in de namiddag en morgen ben ik vrij, dus” zei ze met een nerveuze stem terwijl ze de uitgang in het oog hield en in die richting begon te bewegen. Ze wilde niet dat dit de korste job uit de geschiedenis zou worden.

“Morgenavond dan.” Devon opende de deur voor haar. “Om zeven uur.”

Hij keek toe hoe ze wegliep en liet haar gaan omdat hij wist dat hij haar kon vangen indien ze te ver wegliep. Hij sloot de deur van het kantoor en richtte zich naar de monitor. Hij zag hoe

Envy zich langs de zijkant van de dansvloer naar de trap begaf. Zijn ogen vernauwden zich toen een van de jongens van daarnet haar arm vastgreep om haar aandacht te krijgen. Devon liep naar de deur, maar Kat kwam binnen voordat hij Envy achterna kon gaan.

â##Dat meisje met de taserâ## begon Kat, maar haar zin werd afgebroken door een strenge blik van haar broer.

â##Ze noemt Envy en morgen mag je haar de kneepjes van het vak leren. Ik heb haar zonet aangenomen als barmeid.â## Devon kruiste zijn armen op zijn borst en leunde achterover tegen de rand van het bureau.

â##Steek je klauwen weg.â## Kat hield haar hoofd schuin toen Devon terug naar het beeldscherm keek. Ze volgde zijn blik en grijnsde toen ze Jason en Envy in het midden van het scherm zag. â##Wel, wel, wat een hoop aanbidders heeft dat meisje vanavond.â## Ze wist dat dat niet helemaal waar was, maar ze wilde de reactie van Devon zien. Ze kreeg haar antwoord toen het dunne plastic aan de achterkant van de bureaustoel kraakte doordat hij er te hard op duwde.

Devonâ##s ogen richtten zich weer op Kat. â##Wat doe je in mijn kantoor?â##

Het enige wat Kat kon doen was lachen naar hem. Dit was te leuk. Ze liep naar de monitor en wees op het scherm. â##Deze kerel, zijn naam is Jason Fox en ik heb een behoorlijk poosje met hem gepraat voordat zijn twee vrienden opdaagden.â##

Devon trok een wenkbrauw op terwijl hij wachtte tot zijn zus

ter zake kwam.

Jason is diegene die haar gebeld heeft zodat ze naar de club zou komen. Hij heeft haar eigenlijk mee uit gevraagd. Ze grijnsde toen de barst in de stoel verder openscheurde. Ik weet niet wat ze tegen hem gezegd heeft, maar Jason vroeg zich af waarom Trevor met iemand anders op de dansvloer aan het aanpappen was.

Hij is dus de reden dat ze is komen opdagen, zei Devon mysterieus en liet het stuk plastic op de grond vallen. Ik weet zeker dat je hier iets mee duidelijk wilt maken.

Inderdaad, maar het is zoveel leuker om je te zien kronkelen. Kat besliste om haar verhaal verder te zetten toen hij haar zijn loop-naar-de-hel-blik toewierp, waar hij een patent op had. Op een dag zou ze zeker eens de rechten op die uitdrukking probere te kopen. Hoe dan ook, volgens wat ik hoorde was het allemaal opgezet spel. Haar broer heeft haar die taser gegeven omdat hij wist dat ze kwaad genoeg was om die te gebruiken tegen haar ontrouwe lief, maar de waarheid is dat Trevor haar niet echt aan het bedriegen was.

Wat? bromde Devon. Hij hield niet van de richting die dit gesprek uit ging.

Kat bracht haar broer de volgende tien minuten op de hoogte van de vuile geheimpjes van iedereen. Gewoon voor de lol zei ze ook dat Jason al lang heel erg verliefd was op Envy.

Hoofdstuk 3

Jason trok Envy in zijn armen. "Je bent me een dans verschuldigd."

Hij was zo blij dat ze niet het type was dat kwaad werd op diegene die de boodschap overbracht. Was het niet omwille van hem geweest, dan zou ze nog steeds een lief hebben! Een lief die haar bedroog weliswaar en dat was nu precies de reden waarom hij haar had opgebeld. "Het spijt me," fluisterde hij in haar oor terwijl hij haar dichter tegen zich aan trok en op de muziek begon te bewegen.

Envy rolde met haar ogen en liet hem zonder na te denken de dans ontspringen. "Niets om spijt over te hebben." Ze liet haar vingers langs zijn ruggengraat glijden terwijl ze tegen hem bewoog. "Ik ben terug vrij en heb ondertussen een nieuwe job op de kop kunnen tikken."

Ze keek terug de dansvloer rond en glimlachte. "Deze plaats is een beetje anders dan de clubs waar ik al heb gewerkt, maar ik denk dat het wel interessant kan zijn."

Jason zei even niets toen hij het leder dat haar borst bedekte tegen de voorkant van zijn hemd voelde wrijven. Er begon een deel van zijn lichaam op te zwellen. Hij was blij dat ze niet beseftte wat ze hem aandeed, want het voelde aan alsof ze zou stoppen indien ze het wist.

"Wil je zaterdagmorgen komen rotsklimmen?" Hij liet

zijn handen langs haar flanken gaan en greep toen haar heupen vast.

“Rotsklimmen? Klinkt leuk. Dat is lang geleden,” knikte Envy. Haar ogen werden groter toen Jason haar naar voren trok en ze in contact kwam met iets groots en hards dat tegen haar zachte buik drukte. Ze schrok terwijl ze naar hem opkeek.

“Waar is Chad?” fluisterde ze in de wetenschap dat ze het opnieuw had gedaan. Ze had het niet zo bedoeld. Jason was altijd al een van haar favoriete mensen in de hele wereld geweest, maar het laatste wat ze wilde was om dat alles naar de kloten te helpen door met hem in bed te duiken. Daarvoor zag ze hem te graag.

“De laatste keer dat ik keek was hij het vuilnis buiten aan het zetten,” zuchtte Jason terwijl ze zich van hem lostrok. Met zijn vingers onder haar kin deed hij haar naar hem opkijken. “Hey, Trevor verdient jou niet.”

“Chad heeft hem niet echt gearresteerd, hè?” vroeg Envy. Ze greep Jason’s hand vast en leidde hem naar de trap. Ze had dit gesprek al jarenlang vermeden en was niet van plan om al haar moeite zomaar teniet te doen.

“Nee, ik denk dat getaserd worden al een voldoende straf was! dat en jou verliezen. Chad wilde er gewoon zeker van zijn dat hij de weg naar zijn wagen vond,” grijnsde Jason. Hij zag dat Chad bovenaan de trap aan de bar op hen stond te wachten. Met Envy’s hand in de zijne leidde hij haar die richting uit.

Het schuldgevoel zorgde ervoor dat Envy’s borst pijn

deed. Ze was echt geen gemeen persoon en wat ze Trevor had aangedaan was heel slecht geweest. Het had op het moment zelf goed aangevoeld, maar nu was dat moment verdwenen. Ze hield haar ogen op de vloer gericht, te beschaamd om zelfs maar haar broer aan te kijken.

Chad wierp een blik op Envy en wist dat het tijd was om haar naar huis te brengen. "Ben je klaar?" vroeg hij en zette een stap weg van de bar.

"Ik kan haar naar huis brengen," stelde Jason voor. "Als ze nog even met mij wilt blijven," voegde hij er toen snel aan toe.

Chad zag hoe de hoop in Jason's ogen opflakkerde en vroeg zich af of hij er goed aan deed of zijn vriend gewoon de dieperik induwde als hij met zijn voorstel intemde. Hij voelde zijn mobieltje tegen zijn heup vibreren en hief zijn hand op. "Houd die gedachte nog even vast." Het was het politiebureau, dus hij liep snel naar de deur zodat hij het duidelijker zou kunnen horen.

Envy blies haar lokken van voor haar ogen. Ze wist dat dit nu al een zeer bizarre nacht was en het gevoel be kroop haar dat Chad door zijn werk werd opgeroepen. Ze zag hoe hij de telefoon weer in zijn zak stopte en terug naar hen toe wandelde.

"Zal je ok zijn bij Jason?" vroeg Chad. Toen ze knikte, plaatste hij zijn vinger onder haar kin en duwde die een beetje naar boven. "Je hebt juist gehandeld met Trevor, dus kop op. Ik zal waarschijnlijk niet thuiskomen voor morgenochtend, dus voor mij moet je niet wakker blijven."

Envy lachte zwakjes terwijl hij wegwandelde. Ze hadden allebei op dezelfde manier haar kin aangeraakt en gezegd dat het de fout van Trevor was en niet die van haar. Ze hield van Jason omdat hij net zoals Chad was en dat was de reden waarom ze nooit zou toegeven aan de voorspelbare drang om serieus met Jason te daten.

Net op het moment dat Chad door de voordeur uit het zicht verdween, ging het mobieltje van Jason over. Ze draaide zich om en keek hoe hij antwoordde. Zijn gezichtsuitdrukking werd ernstig. Ze wist dat hij deze week op standby stond en vroeg zich af of het de rangers waren die hem in het midden van de nacht nodig hadden. Volgens haar kon dit nooit iets goeds betekenen.

Toen zijn ogen die van haar ontmoetten, zag ze hoe zijn schouders uit pure ontgoocheling in elkaar zakten.

â##Het spijt me, Envy, maar ik moet ervandoor. Kom op, ik zet je ondertussen thuis af.â## Jason stak de mobiele telefoon terug in zijn jaszak alsof het een vijand was geworden. Hij had gehoopt om op een of andere manier een beetje tijd met Envy alleen te kunnen doorbrengen.

Envy fronste omdat ze wist dat haar huis waarschijnlijk niet in de richting lag die hij uit moest. â##Bedankt voor het voorstel, Jason, maar ik denk dat ik genoeg problemen heb veroorzaakt voor een nacht. Morgen begin ik hier bovendien te werken, dus ik zal hier nog een beetje blijven rondhangen en de bar in de gaten houden.â## Ze haalde haar schouders op en dwong een opgewekte lach op haar lippen waardoor haar gezicht pijn deed.

â##Wie weet leer ik wel het een en ander terwijl ik hier ben.â##

Jason knikte met tegenzin. Hij wist dat hij zich moest haasten.

â##Ok, maar je hebt mijn nummer als je me nodig hebt.â##

Envy zwaaide naar hem. â##Ja, die heb ik. Ga nu maar werken. Werk hard, verdien veel geld en neem me binnenkort mee uit dansen nu dat ik weer single ben.â##

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.